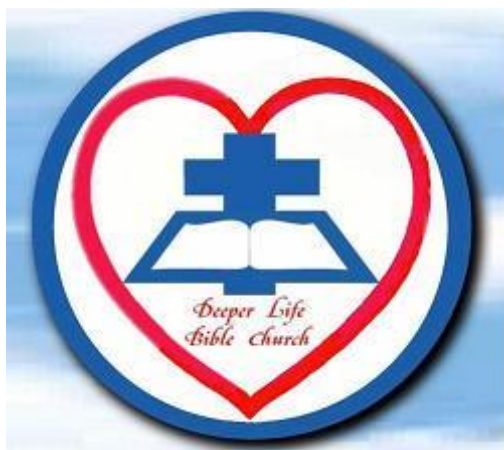

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №10

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види
Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

<u>УРОК</u>		<u>СТР.</u>
<u>ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ</u>		
118	ФАМИЛНАТА ЛИНИЯ НА ИСАВ	3
119	ЙОСИФ - ПРОДАДЕН В ЕГИПЕТ	8
120	ГРЕХЪТ НА ЮДА - РАЗКРИТ	14
121	ЙОСИФ УСТОЯВА НА ИЗКУШЕНИЕТО	19
122	ГРИЖАТА НА ЙОСИФ ЗА ДРУГИТЕ ЗАТВОРНИЦИ	23
<u>ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ</u>		
123	ПРИТЧАТА ЗА ТАЛАНТИТЕ	27
124	СЪДЪТ НАД НАРОДИТЕ	31
125	ЗАГОВОРЪТ СРЕЩУ ХРИСТОС	37
126	ХРИСТОС СПАЗВА ПАСХАТА	41
127	ПРЕДАТЕЛСТВОТО СЕРЩУ ХРИСТОС И ЗАЛАВЯНЕТО МУ	48
<u>СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ</u>		
128	ОСВЕЩЕНИЕТО: ОПРЕДЕЛЕНО ХРИСТЯНСКО ПРЕЖИВЯВАНЕ ..	53
129	ПОСВЕЩЕНИЕТО И ПОКОРСТВОТО В ЦЪРКВАТА	59
130	СЪДЪТ ОТ ГОЛЕМИЯ БЯЛ ТРОН	63

Стих за запомняне: *"Но ако ви се види тежко да служите Господу, изберете днес кому искате да служите, - на боговете ли, на които служиха бащите ви оттатък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим Господу"* (Исус Навиев 24:15)

Текст: Битие 36:1-43

В предишните ни учения видяхме как Исав, посредством плътския си избор, сам се отстри от божествената си съдба. Текстът на нашето учение тази седмица е фокусиран върху фамилната му линия. Измежду потомците му не намираме никой, който можем да опишем като съд за почит. По-скоро Исав е представен като родоначалник на племена, които станаха непоколебими противници на Божия народ, Израел. Виждаме, че влиянието на божествената благодат липсва от родословието му. За никого от фамилната линия на Исав Библията не е оставила запис за животопрменяща среща с Бог. Постиженията на Исав и потомците му бяха ограничени в сферата на материалното изобилие, светската чест и позиция. От тук, научаваме, че нацията или отделната личност може да постигне много по-лесно политическо или икономическо издигане, отколкото духовно извисяване. Също научаваме, че светското развитие на една нация не е гаранция за нейното оцеляване.

Днес, това са белези за семейство без животопрменяща среща с божествената благодат и трайни взаимоотношения с Господ Бог. Децата са духовно разорени и всичките им постижения не прекрчват границата на материалните и временни успехи. Тъжно е, че много семейства днес не са нищо повече от едно *"модерно поколение на Исав"*. Те са пропити с материализъм, но с малко или никаква духовност. Как стоят нещата с твоето семейство?

Въпрос 1: *Позовавайки се на фамилната линия на Исав, подчертайте белезите или характеристиките на семейство без божествена благодат.*

НУЖДТА ОТ БОЖИЯТА БЛАГОДАТ
(Римляни 3:23-24; 10:8-12; Битие 25:23; Ефесяни 2:4-9)

Семейството на Исав остро контрастира на Якововия дом. Независимо от това, че Яков беше хитър и, подобно на Исав, неговата индивидуалност и семеен живот имаха редица недостатъци, все пак той позволи на божествената благодат да действа в живота му. В резултат на това Бог промени Яков и това повлия на потомците му.

Преди раждането на Исав и Яков, Господ беше казал на майка им Ревека: **"Две племена ще се разделят от корема ти; Едното племе ще бъде по-силно от другото племе; и по-големият ще слугува на по-малкия"** (Битие 25:23). Наистина, потомците на Исав и Яков бяха много различни, и разликата беше в Божията благодат. Без нея между Яков и Исав нямаше да има разлика. **"Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога"** (Римляни 3:23).

Въпрос 2: Каква според теб е причината за разликата между потомците на Исав и Яков и каква поука можем да извлечем от техните различия?

**ЕДНО ПРЕЖИВЯВАНЕ, ДВА РАЗЛИЧНИ ИЗХОДА
(Битие 25:23; Лука 23:39-43; Деяния 12:1-4; 20-24; 13:1;
1 Коринтяни 10:1-12)**

Библията е пълна с примери за двойки хора като Исав и Яков, които имат подобно минало или преживявания, но в края на краищата, завършват с различни съдби. Двамата крадци на кръста бяха двама грешници на умирање, но навременното покаяние на единия от тях и вярата му в Христос го спасиха, докато другия беше изгубен (**Матей 27:38; Лука 23:39-43**). Манаин беше възпитан заедно с четверовластника Ирод в царския дворец. Докато първият стана пророк в християнската църква, Ирод умря невярващ и беше изяден от червеи (**Деяния 12:1-4, 20-24; 13:1**). Царете Саул и Давид, и двамата бяха помазани от Бог чрез Самуил и всеки един от тях царува над Израел. И двамата съгрешиха на Бог, докато Давид се разкая и придоби Божието благоволение, а Саул не се покая искрено и умря като отстъпник. От всички тези примери научаваме, че не нашето положение и произход са тези, които определят къде ще прекараме вечността, а нашето решение и отклик на дадената ни Божия благодат. Също научаваме, че няма никаква съдба. Ако някой грешник се покае от греховете си и повярва в Христовата спасителна сила, той ще получи прошка. От друга страна, грешниците, които отхвърлят Бог и Неговия призив за покаяние, ще бъдат осъдени. Няма значение дали тези грешници прекарват всичките си години в църквата или извън нея. Затова е възможно двама души да бъдат в една и съща църква, да седят на една и съща пейка година след година, да слушат едни и същи учения и доктрини, и все пак единият да бъде спасен, а другият - изгубен.

Въпрос 3: Възможно ли е двама души да споделят сходен житейски опит и все пак участта им да е различна?

**ЖЕНИТЕ И ДЕЦАТА НА ИСАВ
(Битие 36:2-3; 26:34-35; 28:8-9)**

Исав построи фамилния си живот върху основата на непокорство и престъпване на Божията воля. Той влезе в многоженство и неподходящо обвързване в брака като се ожени за дъщерите на Ханаан. Съпругите му бяха горест за родителите му. Те отхвърляха духовните ценности на Авраам и никога не се отъждествиха с Бога на Израел. Поради духовното състояние на Исав и жените му, децата им нямаха примери, на които да подражават, нито наставления, които биха могли да ги доведат до познаване на Господната истина. Не е изненада, че те станаха идолопоклонници и врагове на Бога. Тези, на които им предстои да се обвържат с брак, трябва да вземат това под внимание. Не градете брака си върху неподчинение на Божието Слово. На всяка цена избягвайте многобрачието и необходимото обвързване в брака.

Въпрос 4: Какви са последствията от неподходящото обвързване в семейния живот на Исав? Какво предупреждение отправят те към неженените?

Женените хора трябва да съзнават, че носят тежка отговорност за духовното възпитание на техните деца.

"И вие, бащи, не дразнете децата си, но възпитавайте ги в учение и наставление Господно" (Ефесяни 6:4)

За нещастие, много родители се провалят в това отношение. Дори онези, които хранят децата си с разумна порция духовни наставления, често неутрализират ефектите на тези благочестиви поучения чрез техния недостоен пример, който повежда децата им по пътя на материализма или по пътя на себеугаждането, като комбинират неразумното пилеене на време с неадекватно отношение към работата. Нашето поучение не трябва да бъде основано просто на устни наставления, а трябва да бъде подплатено с практически пример на благочестив живот, освободен от светщина.

Въпрос 5: Споменете някои практически примери, които християнски родители трябва да използват за духовното изграждане на децата си?

Може имената на Исавовите жени да объркат обикновения читател на Библията. Но видимите различия в имената им (**Битие 26:34; 28:9; 36:2-3**) се обясняват лесно. Първо, хората на Изток имаха повече от едно име. Всъщност, общоприета практика беше имената да се променят заради женитба или ново положение в обществото. Имената на хетските жени можеха лесно да бъдат променени в еврейски. Затова беше по-лесно хората да се отличават един от друг чрез имената на бащите им или чрез месторождението им. И така, Васемата, дъщерята на Елон (**Битие 26:34**) е с друго име Ада, дъщерята на Елон (**Битие 36:4**). Подобно, Маелета, дъщеря на Исмаил (**Битие 28:9**) е Васемата, дъщеря на Исмаил (**Битие 36:3**). Второ, има доказателства, че Исав се ожени пак за друга жена, Оливема, която взе мястото на Юдита дъщерята на хетееца Веири. Оливема беше дъщеря на Ана, дъщеря на Севегон, син на корееца Сиир (**Битие 36:20-25**). Исав трябва да се е оженил за нея по време на пребиваването си в планината Сиир, преди да се върне в Ханаан, за да погребее баща си Исак.

Въпрос 6: Изброй имената на Исавовите жени и обясни разликите в имената записани в Битие 26:34 и 36:2-3.

ИСАВ ОТПЪТУВА ОТ ХАНААН (Битие 36:6-8; 13:6-13; 17:8; 24:7; 26:2-4)

В Ханаан трите жени на Исав му родиха петима синове и много дъщери. След като Яков побягва в Падан-Арам и заживя с Лаван, Исав също напусна Ханаан и се засели в земята Сиир (**Битие 32:3**). Там той се умножи и забогатя. Доказателство за това е фактът, че под негово командване имаше поне четиристотин военни мъже, които го последваха при срещата му с Яков (**Битие 32:6**). Тогава Исав се върна в Ханаан и, след смъртта на баща си, Исаак, се опита да живее заедно с брат си Яков. Наложиха се обаче да се разделят **"защото имуществото им беше толкова много, щото не можеха да живеят заедно; земята гдето престояваха не можеше да ги побере поради добитъка им"** (**Битие 36:7**).

Тъжно е да се отбележи, че хората често позволяват добрите неща, които получават от Бог, да им попречат да бъдат най-доброто, което трябва да бъдат за Него. Няма съмнение, че Бог беше Този, който направи Исав и Яков да преуспяят. Но материалното преуспяване стана причината, поради която Исав трябваше завинаги да напусне Ханаан. Като резултат от това, децата му, които се родиха в Ханаан, трябваше да бъдат изведени от нея. Спомняме си, че Лот се отдели от Авраам по същата причина и семейството му се поквари в Содом. Много хора днес постъпват като Исав. Заради удобство или поради желанието за независимост те напускат Царството на Бог и общението с Божиите хора в библейски основаната църква. Други позволяват богатствата, работата или популярността да ги държат далеч от общението с Бог. Те решават по-скоро да се лишат от Божието присъствие, отколкото да се лишат от част от богатствата си. Напускането на Ханаан беше за Исав повече от стремеж към физическо удобство. То изразява оттеглянето му от Господното присъствие и отхвърлянето му от Божия завет с Авраам. Така да се каже, Исав доброволно отдалечи себе си и потомството си от Божиите планове и цели. Понеже заветът с Авраам е за обещаното потомство и е свързано с обещаната земя, то излизането на Исав от Ханаан беше равносилно на отхвърляне на завета.

Вероятно Исав помисли, че многото му деца и изобилието на богатствата му са достатъчно доказателство за божественото присъствие в живота му и, съответно, за изпълнението на завета. Той смяташе, че има достатъчно, и би могъл да успее в Ханаан или във от него. Но ние не бива да се заблуждаваме. Материалното преуспяване не е достатъчно доказателство за Божието одобрение. Ако Исав беше останал в Ханаан, неговата история можеше да има по-хубав край.

Въпрос 7: Как вярващите днес вървят по стъпките на Исав, който напусна Ханаан?

ПОТОМСТВОТО НА ИСАВ

(Битие 25:30; 36:1,8-14; Числа 20:14-21; 1 Коринтяни 1:35-42)

Исав, наречен също и Едом, беше баща на едомците. Те бяха всеизвестни врагове на израилтяните. Едомците отказаха да пуснат людето да минат през земята им, когато Израил излизаше от Египет, и многократно воюваха с тях. По-късно през годините те злорадстваха срещу Израил в бедствието им и помогнаха на завоевателите им да ги плякосат (**Псалм 137:7; 2 Летописи 28:15; Авдия 6-14**). Поради тази причина Бог произнесе съд върху тях (**Амос 1:11-12**).

Първенците на Едом бяха грешни и покварени. Доик предаде Давид и почти прекъсна родословието на свещениците, чрез което беше определено да дойде Месията (**1 Царе 21:6-7; 22:7-23**). Адад също беше едомец. Той беше противник на царуването на Соломон (**3 Царе 11:14**). Според Йосефус, уважаван юдейски историк, цар Ирод е бил също едомец. Той, беше този, който заповяда убиването на всички бебета във Витлеем, опитвайки се да убие бебето Христос.

Амалик беше друг виден потомък на Исав. Амаликчаните бяха първата нация, която получи възмездие, задето воюва с Израил по пътя им към обещаната земя (**Изход 17:8-16**). Поради това, че те се възпротивиха на израилтяните тогава, Бог реши да изличи спомена за Амалик под небето. Един християнски писател правилно е отбелязал, че докато "Фараон представлява пречка за освобождаването на Израил от Египет, Амалик представлява пречка за ходенето им с Бог през пустинята". Колко трагично е, че този доживотен враг на Божиите хора им беше близък роднина по бащина линия. Саул, царят на Израил, беше отхвърлен от Бог, защото пощади Агаг, царят на амаликчаните (**1 Царе 15:9-23**). Аман, който планираше да изстреби

всички юдеи в Персийската империя, беше агагец, амаликчанин (**Естир 3:1**). Поради порочността на потомците на Исав, всички библейски пророчества за тях са на границата на осъждението (**Изход 17:14-16; Амос 1:11-12; Авдия 1-4**).

Въпрос 8: Споменете някои важни потомци на Исав и коментирайте тяхната връзка с народа на Израел.

ЦАРЕТЕ И ГЛАВАТАРИТЕ (**Битие 36:15-43; Псалм 49:11; 1 Летописи 1:35-42**).

Много от потомците на Исав се прочуха в планината Сиир. Факт е, че много преди израилтяните да си поискат цар, който да царува над тях, в Сиир вече се бяха издигнали едомски царе. Това доказва, че Исав и потомците му надвиха сиирците и завладяха земята Сиир. В записаното за родословието на Исав, намираме две категории царе и главатари (или владетели): **Първата категория** са едомските царе и главари, които бяха синове на Исав. **Втора категория** са сиирските царе и главатари, които царуваха по тези земи, преди Исав да завладее земята. Това бяха синовете на Корееца Сиир (**Битие 36:20-39**). Едомците и сиирците наричаха земите си с имена си. **"Тайната им мисъл е, че домовете им ще траят вечно, и жилищата им из род в род; Наричат земите си със своите си имена"** (**Псалм 49:11**).

Семейството на Исав и неговите потомци са предупреждение към всички християнски родители. Какво трябва да завещаем на децата си? **"Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраама онова, което е говорил за него"** (**Битие 18:19**). Обмисляме ли какви последици могат да имат настоящите ни решения върху децата ни утре? Исав отдалечи децата си в Сиир, където те нямаха връзка с Бог или с Неговите хора. Древните ориентери на вярата можеха да се намерят в Ханаан, не в Сиир. Исав не разсъди относно всичко това. Не действайте като Исав, нито разсъждавайте като него.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	1-2	Числа	5-6
Вторник	..	3-4	..	7
Сряда	..	5-6	..	8-9
Четвъртък	..	7-8	..	10-11
Петък	..	9-10	..	12-13
Събота	..	11-12	..	14-15
Неделя	..	13-14	..	16

Урок *ЙОСИФ - ПРОДАДЕН В ЕГИПЕТ* № 119

Стих за запомняне: "Яростта е жестока и гневът е като наводнение, но кой може да устои пред завистта?" (Откровение 27:4)

Текст: Битие 37:1-36

Тази глава ни въвежда в драматичния живот на човека, чиято история заема тринадесет от последните четиринадесет глави на Битие. Тази глава разкрива Йосиф, единнадесетия от дванадесетте синове на Яков. Той бе първото дете от Рахил, най-скъпят на сърцето на Яков. Йосиф беше възлюбеният на баща си, който имаше специално отношение към него. Това доведе до разгръщането на специална страница в живота на Йосиф, след която той вече беше изместил баща си Яков от фокуса на библейските събития. За всеки човек има време, когато той играе "главната роля" на сцената на живота. Вниманието ни първо беше завладяно от Аврам, след това се премести към Исаак, а после към Яков. Сега наред е Йосиф. Не е чудно, че Библията ни предупреждава да си служим със света, като че ли не сме предадени на него **"защото сегашното състояние на тоя свят преминава"** (1 Коринтяни 7:31). Никой, независимо колко е надарен, няма да остане в центъра на събитията завинаги. Ние, всички, трябва да даваме най-доброто от себе си, докато все още имаме възможност.

Йосиф безспорно беше разглежено дете, което доносничеше за лошите навици на братята си. С това той си спечели още по-привилегировано отношение от страна на баща си, а от друга страна си навлече зловната завист и омразата на братята си. В историята на Йосиф ние ще открием силата на характера му. Той се изправяше срещу всяко предизвикателство по пътя му без горчивина, недоволство или отмъстителен дух. На седемнадесет годишна възраст той беше продаден в робство, но, чрез непоколебимата вяра в Бога на бащите си, той запази почтеността си и стана това, което Бог планира за него. Омразата и завистта, проявени от страна на братята му, наистина станаха камъни, не за препъване, а за преминаване през реката на живота по пътя му към осъществяване на Божия план за него. Колко поучително е това за вярващите! Проблемите и съпротивата на враговете не означава, че Бог ни е изоставил, но, ако стоим твърдо, скоро ще видим изпълнението на Неговите добри обещания към нас. Писанието ни убеждава, **"че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение"** (Римляни 8:28).

ЙОСИФ – ПРЕДПОЧИТАН ПРЕД БРАТЯТА СИ (Битие 37:1-11)

В миналите учения за живота и семейството на Яков видяхме, че Яков нямаше стабилен контрол над семейството си. Много му жени му дойдоха в повече. Бог не благовлява в полигамията. Жените му правеха всичко, което им беше угодно. Те "се боричкаха" една с друга, мамеха се една друга и се съревноваваха за вниманието на Яков. Децата му растяха без почти никакъв контрол. Рувим преспа с бащината си наложница. Дина излезе да поразгледа в **"онази земя"** и беше осквернена. В отговор на този позор, Симеон и Леви избиха мъжете на цялото онова общество.

В тази глава объркването, безпорядъкът и дяволските склонности в семейството на Яков, бележат своя връх. Йосиф пасеше стадото заедно с братята си и следеше за лошото им поведение. Той не си мълчеше, но докладваше всичко на баща си.

"А Израил обичаше Йосифа повече от всичките си чада, защото беше син на старостта му; и му беше направил шарена дрешка"
(Битие 37:3)

Специалното отношение към Йосиф, което Яков открито демонстрираше, предизвика гняв у останалите деца. Родителите винаги имат причини да обичат едно дете повече от друго. За Исаак такава причина беше вкусното ястие, което Исав му приготвяше от лова си. За Ребека такава причина беше Божието откровение, че по-старият ще служи на по-младия, и така, тя обичаше Яков повече от Исав. За Яков такава причина беше, че Йосиф е син на старостта му и то от възлюбената му жена, Рахил. За да покаже специалната си любов към него, Яков му направи шарена дрешка. Това разгневи останалите.

Много родители се намират в подобна ситуация. Откритата демонстрация на специално отношение към някое от децата в сравнение с останалите, винаги поражда големи проблеми в семейството. В дома на Исаак това отношение доведе до изгнанието на Яков в чужда земя за цели двадесет години. В дома на Яков жестоката омраза доведе до продаването на Йосиф в робство и отделянето му от семейството. Специалното отношение в семейството или в църквата ще доведе до разделяне, съперничество, спорове, омраза, несъгласия, разцепления, отделяне от дома, опасност за живота и много други злини. То ще предизвика бунт в ония, които се чувстват пренебрегнати. Общението ще бъде лишено от ентузиазма си и молитвите ще бъдат безсилни.

Родителите трябва да се постараят да поддържат единството на семейната общност като във всяко отношение имат еднаква мярка за децата си. Така също и църковните водачи трябва да поддържат единството на църквоната общност като съдят справедливо между членовете на църквата.

Въпрос 1: Какъв урок трябва да научат християнските семейства и църквата, от завистта и омразата, причинени от откритата изява на специално отношение към Йосиф от страна на Яков?

"Но братята му, като гледаха, че баща им го обичаше повече от всичките му братя, намразиха го и не можеха да му говорят спокойно" (Битие 37:4)

Братята на Йосиф жестоко го мразеха. В сърцата им нямаше мир за него. За да стане още по-сложно, Йосиф имаше две съновидения, които бяха ясно свидетелство, че Бог се интересува от живота му.

"А Йосиф видя сън и го разказа на братята си и те го намразиха още повече. Той им рече: Чуйте, моля, тоя сън, който видях: Ето ние връзвахме снопи на полето; и моят сноп стана и се изправи и вашите снопи се наредиха наоколо и се поклониха на моя сноп. А братята му рекоха: Ти цар ли ще станеш над нас? или господар ще ни станеш? И намразиха го още повече, поради сънищата му и поради думите му. А той видя и друг сън и го разказа на братята си, казвайки: Ето, видях още един сън, че слънцето и луната и единадесет звезди ми се поклониха. Но когато разказа това на баща си и на братята си, смъмра го баща му, като му каза: Какъв е тоя сън, който си видял? Дали наистина аз и майка ти и братята ти ще дойдем да ти се

поклоним до земята? И завидяха му братята му; а баща му запомни тия думи” (Битие 37:5-11).

В тези сънища Божието откровение разкриваше на Йосиф славата, която му предстоеше. Нямаше нищо грешно в това, че Йосиф сподели виденията си с братята си. Сънищата можеха да не причинят никакви проблеми, ако Йосиф ги беше запазил в сърцето си. Както и да е, той каза на братята си, които го намразиха още повече. Йосиф си навлече жестоката ненавист на братята си, защото **Първо:** той казваше на баща си за лошото им поведение; **Второ:** баща му го обичаше повече от всичките му братя; и **Трето:** заради сънищата си, които разкриваха, че той ще стане по-велик от всички тях.

“Ето словото за Якововото потомство. Йосиф, когато беше момче на седемнадесет години, пасеше овците заедно с братята си, синовете на Вала и синовете на Зелфа, жените на баща му; и Йосиф съобщаваше на баща им за лошото им поведение” (Битие 37:2)

Йосифовите братя не бяха доволни от това, че Йосиф изказваше техните зли деяния на баща им. Хората обикновено не искат техните зли постъпки да бъдат разкрити. Тези, които се опитват да разобличат грешките на другите, почти винаги търпят гонения. Много пъти, хората знаят за лошите постъпки на другите, но не се решават да кажат, поради страха им от гонения. За Йосиф, това не беше така. Той предпочиташе да търпи омразата на братята си, но да се наслади на любовта на баща си. Истинските вярващи трябва да бъдат като Йосиф, те не трябва да прикриват злото в църквата поради страх от гонения или възмездие от несправедните.

Въпрос 2: Трябва ли, заради това, което се случи с Йосиф, да спрем да разобличаваме злото в Църквата днес? Дай причина за отговора си.

ЗАГОВОРЪТ ЗА УБИЙСТВОТО НА ЙОСИФ (Битие 37:12-30)

Яков желяеше да узнае как са синовете му и Йосиф откликна с готовност на желанието на баща си. Въпреки враждебността на братята му към него, той бе готов и твърдо решен да изпълни бащината си воля.

Въпрос 3: Какъв урок научаваме от готовността на Йосиф да занесе храна на братята си, въпреки очевидната им завист и омраза към него?

“И един човек го намери като се луташе из полето; и човекът го попита, казвайки: Що търсиш?” (Битие 37:15)

Не беше лесно за Йосиф да намери своите братя. Той изгуби пътя и започна да се лута по полето. Въпросът, който му зададе човекът на полето, може да бъде приложен и за нас днес. Към грешника, може да бъде зададен въпросът: **“Какво търсиш”** в света? Защо живееш? Какво искаш от живота? За много хора в църквата въпросът също е приложим. **“Какво търсиш?”** Защо си в църквата? Заради хляб и масло, чудеса, злато и сребро, приятели, връзки или договори? Какво търсиш от

позицията на служител в пълно служение? Дали възможност да служиш по-добре на Бог или по-добре да изпъкнеш, или да потискаш другите? Скоро Йосиф намери пътя, подпомогнат от човека на полето. Онези, които са изгубили пътя си и искрено осъзнават положението си, ще получат сигурното водителство на Святия Дух (**Исаия 30:19-21**). Но щом Йосиф наближи братята си, планът за неговото отстраняване беше набързо сътворен и задействан.

"А те, като го видяха от далеч, доде още не беше се приближил при тях, сговориха се против него да го убият. Рекоха си един на друг: Ето иде тоя съновидец. Елате сега, да го убием и да го хвърлим в един от тия ровове; па ще кажем: Лют звяр го е изял; и ще видим какво ще излезе от сънищата му. Но Рувим, като чу това, избави го от ръката им и рече: Да не го убиваме" (**Битие 37:18-21**).

Изгледът на Йосиф в неговата шарена дрешка провокира братята му незабавно да скроят плана за отстраняването му. Очевидно беше, че те завиздаха на младежа. Чувайки сънищата му и виждайки специалното отношение на баща си към него, братята му трябва да са предусещали неизбежността на бъдещото величие на Йосиф. В опит да осуетят обещаното от Бога, те станяха противници на Бога. Братята се наговориха да го убият, за да предодвратят осъществяването на сънищата му. Тук виждаме проява на същия дух на предумишлено убийство като у Каин, с който той уби брат си Авел от завист и омраза.

Въпрос 4: Избройте някои библейски пасажии, в които се говори за завист и омраза. Какви предупреждения отправят те към нас?

Завистта и омразата са две злини, които водят до други форми на греховност и несправедливост. Те са коренът на много разрушителни действия и безбожни дела. Братята на Йосиф му завиздаха и намислиха да го отстранят, за да осуетят бъдещето му величие. Те също планираха да прикрият злото си дело чрез добре измислена фалшива история.

Техният план беше да го убият, да хвърлят тялото му в рова и да кажат, че лют звяр го е разкъсал. Рувим смяташе, че не би трябвало да го убиват, а да го хвърлят в рова жив. Той мислеше как да предпази Йосиф от ръцете на братята си. Когато Йосиф пристигна, братята му, изпълнени с гняв, дори не позволиха на младежа да отдъхне от дългото пътуване. Те не бяха загрижени дали баща им е добре, нито попитаха как са останалите у дома им. А не позволиха и на Йосиф да предаде доброжелателното послание, с което беше изпратен.

Заслепени от завист, те го хванаха, съблякоха дрехата му, взеха го и го хвърлиха в рова, а след това седнаха **"да ядат хляб"**. Колко безчувствен може да бъде човек! Те бяха напълно лишени от милост. Докато ядяха, видяха да приближава група исмаиляни и, по предложение на Юда, продадоха брат си за двадесет сребърника. Злобата може да те накара да унищожиш собственото си дете, брат си, жена си или мъжа си. Ревността, завистта и злобата могат да ни накарат да мразим, да злословим и да убием нашите роднини и съседи.

Злите последици от злобата и завистта са изявени на много места в Писанията. Във всяка от историите на Каин срещу Авел; на Исав срещу Яков; на царя, управителите и князете на Мидо-Персия срещу Даниил (**Даниил 6:1-17**); на Аман срещу Мардохей и юдеите (**Естир 3:5-6**); на Ирод и Иродиада срещу Йоан Кръстител и на юдейските религиозни водачи срещу Исус, завистта предупреждава с ярък

червен сигнал: опасност, пази се! Ако в сърцето си питаем безмилостна завист, трябва да викаме към Бог, докато Той ни освободи от това робство.

Въпрос 5: Споменете няколко човека от Библията, които са станали жертва на греха на злоба, завист и омраза и посочете уроците, които можем да научим от тяхното падение.

Докато Рувим се върне от там, където беше отишъл, Йосиф вече беше продаден на чужденците. Можеше ли Рувим да ги спре дори ако беше там? Той само плачеше и се върна у дома, за да подкрепи фалшивата история на братята си. Как ще оценим характера на Рувим тук? Страхлив, малодушен, безскрупулен и неустойчив?

ПРОДАВАНЕТО НА ЙОСИФ И ПРИКРИВАНЕТО НА ГРЕХА (Битие 37:27-36)

Горчивият корен в сърцата на братята не им даваше мира, докато най-накрая не им се отдаде удобен случай да задоволят злобата и завистта си към Йосиф. Решени да го елиминират на всяка цена, те подкрепиха предложението на Юда да продадат брат си, което им даваше възможност да се отърват от него без да бъдат отговорни за кръвопролитие.

***"Тогава Юда рече на братята си: Каква полза ако убием брата си и скрием кръвта му? Елате да го продадем на исмаиляните; да не туряме ръка на него, защото е наш брат, наша плът. И братята му го послушаха"* (Битие 37: 26-27)**

Това предложение и последвалото деяние нарушиха моралния закон, който прави всеки един от нас **"пазач на брат си"**, а не негов унищожител. Те решиха да направят доживотен роб момчето, родено като свободен човек. Доста обезпокоително е да отбележим, че човечеството е загубило всякакво чувство за хуманност и роднинска привързаност; това тласка към безбожни деяния. Но ако не беше предложението на Юда, те, така или иначе, щяха да пролеят кръвта на своя брат. Огънят на завистта и пламъкът на ревността бяха движещите сили на това злодеяние. Те продадоха собствения си кръвен брат в робство. Той ги молеше горещо и търсеше тяхната прошка. Но, заради предумишлената им злонамереност, те запушиха ушите си за всеки довод и го продадоха. В синовете на Яков ние виждаме една целенасочена решимост да вършат зло и да изявяват нечестието на злобата и завистта. С нас, изкупените души на царството, това не бива да е така. Опитността на спасението ни освобождава от такова състояние на сърцето, докато второто дело на благодатта – освещението – ни освобождава от силата на скритата порочност и зло, правейки ни да обичаме съвършено, както ни заповяда Исус в Евангелието от Йоан.

***"Нова заповед ви давам, да се любите един другиго; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другиго"* (Йоан 13:34)**

Господ съветва новозаветните вярващи да бъдат изпълнени с Божията любов и пропити с Неговото божествено естество и доброта. Не би трябвало завистта да има почва у нас, по-скоро, ние би трябвало да бъдем потопени изцяло и пропити изцяло с добротата и любовта на Бог. Библията изисква от нас да бъдем **"изпълнени с Божия дух"**.

Въпрос 6: Кои християнски преживявания могат да освободят сърцата ни от коравосърдечен дух и да ни изпълнят с чиста любов към Бог и към нашите близки?

Синовете на Яков усъвършенстваха злия си план като заклаха яре и натопиха шарената дрешка на Йосиф в кръвта му. Те не само продадоха брат си в робство, но оставиха баща си с впечатление, че звяр е разкъсал сина му. Тази новина потопи Яков в скръб.

"И той я позна и рече: Това е дрешката на сина ми; лют звяр го е изял; несъмнено Йосиф е разкъсан. И Яков раздра дрехите си, тури вретиче около кръста си и оплаква сина си за дълго време" (Битие 37:33-34)

За Яков ситуацията беше много тежка, особено като се има предвид факта, че неговата възлюбена Рахил беше мъртва. И сега, Йосиф, който го утешаваше в старините му, го нямаше вече. Той каза: **"С жалеене ще слеза при сина си в гроба"**, защото отказваше да бъде утешен. Същите хора, които покриха криминалното си деяние по продаването на брат си и причиниха тази скръб на баща си, сега станаха негови първи утешители. Какво лицемерие и коравосърдечие!

Лицемерието е неприемливо в църквата на Живия Бог. Това е причината, поради която Христос изобличи книжниците и фарисеите по Неговото време. Същото осъждение тегне и днес над така наречените "християни", които живеят в лицемерие.

Би било добре, ако поне един от синовете на Яков се беше поставил на мястото на баща си и беше разкрил истината за тяхното криминално деяние, за да може баща им да разбере истината за ситуацията и за естеството на децата си, но всички си замълчаха. Грехът им може да се оприличи на греха на съвременни членове на църквата, на работници и лидери в църквата, които живеят в грях и нечестие, но го скриват добре. Дори когато знаят, че поради тайните им грехове няма съживление в Църквата, те се правят на **"безполезни утешители"**, които говорят как Божията сила ще донесе съживление в Църквата. Но **"който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост"** (Притчи 28:13).

Въпрос 7: Как хората действат като "безполезни утешители" в Църквата днес?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	15-16	Числа	17-18
Вторник	2 Коринтяни	1-3	..	19-20
Сряда	..	4-5	..	21-22
Четвъртък	..	6-7	..	23-24
Петък	..	8-9	..	25-26
Събота	..	10-11	..	27-28
Неделя	..	12-13	..	29 -30

Стих за запомняне: "Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост" (Притчи 28:13)

Текст: Битие 38:1-30

В тази глава писателят на Битие за малко прекъсва разказа за живота на Йосиф, за да се фокусира върху четвъртия син на Яков, Юда. Тази глава за Юда, макар и да не е хронологично поставена, има няколко цели.

Първо, тя ни разкрива картината на морално-покварената среда, с която животът на Йосиф е в пълен контраст. Това е предизвикателство към вярващите да дръзнат да бъдат "лилия в блатото", независимо колко покварено е обществото около тях.

Както виждаме тук, влиянието на заобикалящата среда може да е много силно. Покварата на ханаанското общество завладя семейството на Яков. Първородният му син, Рувим, извърши кръвосмешение с бащината си жена, докато Симеон и Леви прибягнаха до коравосърдечно отмъщение в отговор на злодеянието на Сихем, който обезчести сестра им Дина. След това Юда, на свой ред, се впримчи в аморалност. При все това Йосиф се изправи срещу тази морална поквара в семейството и обществото му. Нашият характер трябва да бъде формиран от Божието Слово, а не от покварената заобикаляща ни среда.

Второ, историята на Юда е предупреждение към всички лицемери, които прикриват собствените си грехове, а в същото време водят кръстоносни походи за морална праведност срещу другите. **"И защо гледаш съчицата в око на брата си, а не внимаваш на гредата в твоето око?... Лицемерецо, първо извади гредата от твоето око, и тогава ще видиш ясно за да извадиш съчицата от братовото си око"** (Матей 7:3,5). Няма значение колко изкусно е прикрит греха, рано или късно той ще излезе наяве. Библията ни казва: **"...и да знаете, че грехът ви ще ви намери... Няма нищо покрито, което не ще се открие, и тайно, което не ще се узнае"** (Числа 32:23; Лука 12:2).

Трето, в тази история Святият Дух ни разкрива триумфа на Божията благодат над греха и срама. Божествената благодат триумфира над моралната слабост на Юда и той беше избран за родоначалник на племето, чрез което Исус Христос дойде в този свят. Дори Тамар, една езичничка, съблазнителка и блудница, беше причислена към нацията Израел. Наистина, няма граници за благодатта!

Въпрос 1: Кои са трите поуки, които извличаме от историята за греха на Юда?

**РЕШЕНИЕ, КОЕТО ВОДИ НАДОЛУ КЪМ ГРЕХА
(Битие 38:1-2; 1 Коринтяни 15:33)**

Пътуването на Юда към греха и срама започна, когато той изостави общението с братята си и реши да живее с ханаанските си приятели (**Битие 38:1**). Докато беше там, той си хареса една ханаанска жена и се ожени за нея. **"Не се мамете. Лошите другари покварят добрите нрави"** (**1 Коринтяни 15:33**). Когато един християнин изостави общението с искрените вярващи, чийто живот е основан върху Библията и

чийто поглед е фокусиран върху небето, за да се радва на компанията на грешници или на обществото на светско-мислещите църковни посетители, тогава той започва едно спускане по нанадолнище, чийто край е позор. Също и когато вярващите преместят **"старите между"** на библейската процедура за женитбата, за да се нагодят към светските тенденции, резултатът винаги е катастрофа (**Притчи 22:28**). Оженвайки се с ханаанка, Юда пое по пътя на Исав (**Битие 26:34-35; 28:8-9**). Той отхвърли благочестивия пример на Авраам, Исаак и Яков, които бяха твърдо против женитби между чадата им и ханаанците (**Битие 24:3; 27:46; 28:1-9**). Трябва да сме внимателни и да се водим от Божието Слово когато избираме приятелите и партньорите си. Изборът ни днес може да изгради или да опропасти нашето бъдеще.

Въпрос 2: Каква поука можем да извлечем от женитбата на Юда с ханаанка? Изброй други области в живота, освен женитбата, в които вярващият не трябва да се впряга заедно с невярващ.

ЗЛОТО И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ (Битие 38:3-10; Йов 4:8-9)

Жената на Юда му роди трима сина, но двама от тях бяха нечестиви и Бог ги уби. На Юдовите синове очевидно им липсваше благочестивото родителско влияние. Заветът на Авраам беше чужд за майка им и на нея ѝ липсваше знание и дълбочина на вярата, за да възпита благочестиви деца. Баща им, макар и да беше потомък на Авраам, беше толкова небрежен и лекомислен за духовността си, че не би могъл да им окаже някакво значимо морално въздействие. Ир беше убит скоро, след като се ожени за Тamar. Макар Библията да не ни дава подробности за неговото нечестие, то беше достатъчно отвратително, щом му донесе смъртно наказание.

Вторият син, Онан, беше помолен да се ожени за братовата си вдовица, за да въздигне потомство за брат си. Това беше обичайна практика навремето, заради силното ударение, което се поставяше върху продължаването на рода. Но в новозаветно време ударението е преместено. Вместо да се борят за продължаване на фамилията, вярващите трябва да се стремят да запазят имената си в Книгата на Живота. Вдовците и вдовиците в Новия Завет са свободни да се оженият за когото искат, само че в Господа (**1 Коринтяни 7:39**).

Онан негодуваше срещу идеята да въздигне потомство на брат си, но не го изяви открито. Той прибегна до зли средства и лицемерие. В резултат на това Господ уби и него. В Онан ние виждаме лицемерието и нечестието на човешкото сърце. Той просто можеше да се откаже открито от тази женитба, както направи най-близкия сродник на Рут. В отговор на Вооз той заяви, че не може да се ожени за Рут и да въздигне потомство на починалия си роднина, да не би да навреди на своето си домоцадие (**Рут 4:5-8**). Дори отказът да беше донесъл присмех и подигравки, за Онан беше по-добре да бъде искрен, отколкото да срещне Божи гняв срещу лицемерието. Лицемерието е нечестие и то винаги си навлича Божието негодувание и осъждение. Анани и Сапфира бяха новозаветно копие на Онан. Те умряха и завинаги ще останат отделени от Бога, така ще бъде и с всички непокаяни съвременни лицемери, които си дават вид, че ревностно работят за Господа, но само преследват своите егоистични видения и амбиции. Онан умря и се лиши от привилегията да стане праотец на Месия. Накрая умря и жената на Юда.

Въпрос 3: Кое беше нечестието в живота на Онан и какви бяха последствията от него?

ПОЗОРЪТ НА ИЗМАМАТА И ПРЕЛЮБОДЕЯНИЕТО (Битие 38:11-23; Изход 20:14; Притчи 6:24-35; Евреи 13:4)

След смъртта на Онан Юда посъветва снаха си да остане вдовица в бащиния си дом, докато Шела, последният му син, порасне достатъчно и бъде готов за женитба. Но от самото начало Юда имаше таен мотив. Той нямаше намерение да даде Тамар на Шела. Той, по някакъв начин, свързваше смъртта на двамата си сина с Тамар. Грешниците и вероотстъпниците често приписват вината за техните нещастия и провали на другите, вместо да се огледат в себе си, за да открият в кои области те или семействата им са съгрешили и са отворили врата за божественото наказание.

Накрая, Шела порастна, но Юда нито изпълни обещанието си към Тамар, нито ѝ даде свобода да се омъжи отново. Тук виждаме егоизъм, неискреност и безчувствие за нуждите на другите. Когато дадем обещание, което нямаме намерение да спазим, без да ни е грижа колко нараняваме другите, ние ставаме като Юда. Онези, които мамят другите по темата за женитбата, извършват голямо престъпление против Бог и Божието домочадие. Такъв акт може да съкруши сърцето на Божиите деца и да подкопае взаимното доверие, което трябва да характеризира обещанията ни един към друг. Освен това, то може да въведе другия в изкушение. Затова ние трябва да избягваме да си играем с емоциите и духовната стабилност на Божиите хора, особено в тази много важна област на живота. Нещо повече, ние трябва да внимаваме за измамници между нас, които имат задача от Сатана да използват женитбата като инструмент за обезкуражаване и въвлечане в грях.

Въпрос 4: По какъв начин Юда се показва неискрен към Тамар? Как хората мамят другите в областта на женитбата днес?

Когато Тамар осъзна неискреността на Юда към нея, тя реши да го примами да прелюбодейства с нея, без той да знае. Очевидно, тя можеше да предвиди неговата морална разпуснатост и се облегна на това. Колко тъжно е, че много хора днес са предвидимо аморални. Ако Юда беше със стабилен морал като Йосиф, всичките съблазнителни Тамари на цялата ханаанска земя не биха могли да го въвлекат в толкова позорен и ужасен грях. Трябва да отбележим, че приятелят на Юда, одуламецът Ира, беше с него, когато той извърши това позорно деяние. Това ни кара да преразгледаме нашето разбиране за истинско приятелство и да проверим онези, които се наричат наши приятели. Истинските приятели няма да ни окуражават в греха. Няма да ни дадат нечестив съвет, нито ще ни помогнат да се отклоним от тесния път. Те ще ни смърят и ще ни предупредят и при най-малкото залитане към греха. **"Явното изобличение е по-добро от оная любов, която не се проявява. Удари от приятел са искрени, а целувки от неприятел - изобилни"** (Притчи 27:5-6). За разлика от Ира и Йонадав (2 Царе 13:3-5), които окуражаваха другите в греховете им, истинските приятели ни помагат да укрепим **"немошните ръце и ослабналите колена"** и да направим **"за нозете си прави пътища, за да не се изкълчи куцото, но напротив, да изцелее"** (Евреи 12:12-13). Приятели от кой вид пазиш около себе си?

Макар че Тамар поиска от Юда печата му, ширита му и тоягата му като залог, всъщност тя ги взе като бъдещи доказателства за вината му. Това бяха символите за власт и идентичност по това време. Можем да ги сравним с нашите паспорти, лична карта, банкова книжка и служебен печат. Все пак Юда ѝ даде всичко, заедно с целомъдрието си. **"Защото поради блудница човек изпада в нужда за парче хляб; а прелюбодейката лови скъпоценната душа"** (Притчи 6:26). Юда

мислеше, че случайната връзка с блудница ще го изпълни с удовлетворение, но тя го остави с празни ръце и опозорен.

И Юда, и Тамар бяха виновни за прелюбодейството. Няма извинение за неморалното поведение. Хората привеждат като извинения за неустойчивостта си пред Бог причини като овдовяване, разочарование от годеник или годеница, отлагането на женитба, изпитания, обществен натиск и други. Бог мрази прелюбодейството, било то под формата на полигамия, проституция или незаконно съжителство под маската на така наречените "традиционни женитби". Божието Слово е непреклонно: **"Не прелюбодействуй... Женитбата нека бъде на почит у всички, и леглото неосквернено; защото Бог ще съди блудниците и прелюбодейците"** (Изход 20:14; Евреи 13:4). Прелюбодейците ще прекарат вечността в огненото езеро, освен ако не се покаят.

Въпрос 5: *Оправдано ли е деянието на Тамар? Какви причини изтъкват хората днес като извинение за неморалното си поведение?*

РАЗКРИВАНЕТО НА ЮДОВИЯ ГРЯХ (Битие 38:24-26; Притчи 28:13)

След като прелюбодейства с Тамар, Юда отиде да остриже овцете си. По-късно той ѝ изпрати яре от стадото си, за да си върне оставените в залог вещи. Но Тамар, постигайки истинското си намерение, беше заминала от онова място. Когато Юда разбра, че я няма, той се опита да избегне срама, който би си навлякъл ако продължи да я търси. Много често ония, които са били дръзки да съгрешат, после не желаят да се срещнат лице в лице със срама от разкриването на тяхното деяние. Затова грешниците и вероотстъпниците често измислят хитри начини да замаскират своя грях. И все пак никой не може наистина да остави грехопадението зад гърба си, ако не е готов да се срещне лице в лице с него чрез покаяние и необходимото възвръщане.

Макар Юда да се опита да скрие греха си, Бог изигра роля в неговото разобличаване. Тамар забременя и новината скоро стигна до него. Тя беше обвинена в проституция и Юда веднага произнесе присъдата: **"Изведете я да се изгори"** (Битие 38:24).

Тамар прие вината си, но представи доказателства за участието на Юда в това деяние. Най-накрая грехът на Юда беше разкрит. Той можеше да се отрече и да се закорави, а можеше и да приеме вината си и да се покае. Юда избра почтения вариант. Когато Бог разкрие греха ти, трябва да осъзнаеш, че това е дело на Неговата благодат. Целта на Бог не е грешникът да бъде осмян и унижен. По-скоро, това е стъпка, за да бъде доведен грешникът до покаяние и възстановяване. От своя страна грешникът трябва да отговори с искрено покаяние, вместо да трупа грях върху грях чрез лъжливо отричане, оправдания и затъване по-дълбоко в нечестието. Поведението на Юда, за разлика от това на цар Саул, може да служи за пример на всички онези, чийто грях е бил разкрит от Бог.

Въпрос 6: *Каква е Божията роля при разкриването на греха и каква човешката. Когато Бог разкрие нечий грях, кои са трите вида реакции, които трябва да бъдат избегнати.*

ИЗЯВА НА БОЖИЯТА МИЛОСТ И БЛАГОДАТ (Битие 38:26-30; 1 Летописи 5:2)

Юда осъзна и изповяда своята вина, заявявайки, че Тамар **"е по-права от мене, тъй като не я дадох на сина си Шела"**. Като доказателство за истинското му покаяние той **"не я позна вече"**. За да привлечат Божията милост и да се радват на Божията благодат, грешниците трябва да изповядат и да изоставят греховете си. Елиу го каза така: **"Случва се някой да каже на Бога: Понесох наказание; няма да нарушавам закона повече; Каквото аз не виждам, Ти ме научи; Ако съм извършил беззаконие, няма да върша вече"** (Йов 34:31-32, KJV)

Истинското покаяние винаги привлича Божията милост.

Въпрос 7: Какви стъпки предприе Юда, за да получи милост и благодат от Бога? Как може грешникът днес да привлече Божията милост и да се радва на Божията благодат?

Изявата на Божията милост и благодат в живота на Юда беше в много посоки.

Първо: Беше му простено и той беше издигнат от позора до славата. ("**Юда**" означава славословие). **Второ:** той стана водач на племе, от което произлязоха царе в Израил (**Битие 49:8-12**). **Трето:** Господ Исус Христос произлезе от племето на Юда. Той дойде по линия на Фарес, един от близнаците, родени от Тамар (**Евреи 7:14; Матей 1:3**). Затова наистина можеше да се каже, че Юда **"превъзможна над братята си, и от него се определи да произлезе вождът"** (1 Летописи 5:2). В това ние виждаме славния триумф на Божията благодат над човешкия грях. Няма значение колко тъмен и позорен е бил миналия ти живот, божествената благодат може да преобърне всичко наопаки. В Божия план за спасение обстоятелствата около раждането ти не са ограничаващ фактор. Всичко, от което се нуждаеш, за да станеш част от Божия изкупителен план, е да се покаеш, да изоставиш греховете си и да приемеш Господ Исус Христос. Както Господ избра Юда, Тамар и Фарес, Бог ще избере и приеме всички онези, които идват при Него чрез вяра в Христос Исус. **"Блажен човекът, когото избираш и приемаш, за да живее в Твоите дворове; Ще се наситим от благата на Твоя дом, на светия Ти храм"** (Псалми 65:4). **"и който дойде при Мене никак няма да го изпъдя"** (Йоан 6:37).

Въпрос 8: Какво окуражение могат да получат грешниците и отстъпилите от вярата от избирането на Юда, Тамар и Фарес за част от родословната линия, от която дойде Месия?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Галатяни	1-2	Числа	31
Вторник	..	3-4	..	32
Сряда	..	5-6	..	33
Четвъртък	Ефесяни	1-2	..	34-35
Петък	..	3-4	..	36
Събота	..	5-6	Второзаконие	1
Неделя	Филипяни	1-2	..	2-3

Стих за запомняне: "Блажен онзи човек, който издържа изпитня; защото, като бъде одобрен, ще приеме за венец живота, който Господ е обещал на ония, които Го любя" (Яков 1:12)

Текст: Битие 39:1-23

Предишният урок се фокусира върху греха на Юда. А настоящият урок ни показва как Йосиф не се поддаде на изкушението. Двама сина, от един и същ баща, очевидно реагираха по коренно различни начини под натиска на изкушението.

Докато Юда се провали пред лицето на изпитанието, Йосиф, както ще видим, отстоя позицията си и надделя, макар и с цената на някои неприятни последици. Но, в крайна сметка, Господ го оправда и го награди. Важно е да отбележим, че изкушенията, които идват тайно, често не срещат никаква съпротива от хората без морални принципи, които мислят, че техните тайни никога няма да бъдат разкрити.

Нашият текст разглежда живота на Йосиф в дома на Петефрий - неговата служба, напредъкът му, изкушението, победата над изкушението, последвалите изпитания и непоколебимото му упование на Бога.

При изкушението от жената на Петефрий Йосиф прояви целомъдрие, достойно за подражание. Избирайки пътя на благородството, той отказа да съгреша срещу Бога, да опетни съвестта си и да навреди на своя благодетел. Такова поведение е толкова рядко, че е печелело възхищението на светиите от всички поколения и е достойно да го изучим внимателно.

**ЖИВОТЪТ НА ЙОСИФ В ДОМА НА ПЕТЕФРИЙ
(Битие 39:1-6; Тит 2:9-10; Ефесяни 6:5; Колосяни 3:22)**

При пристигането си в Египет Йосиф беше купен от Петефрий, Фараонов придворен, на когото той трябваше да служи през следващите години. Скоро Йосиф стана любимият слуга на египетския придворен, който го постави над целия си дом. Господ правеше Йосиф да благоуспява, с каквото и да се захванеше. Той работеше с желание и радост, вярно служейки на своя господар с най-доброто от себе си.

Тук има важен урок за нас. Като работници и служители ние трябва да направим нашите работодатели да усетят върнатата ни и ефективна служба. Така другите ще видят преобразяващата сила на Бог, работеща в нашия живот, и ще вникнат в благовестието на Христос.

И тъй, колко внимателни трябва да сме в живота си сред невярващите. Където и да отидем, хората ни гледат, за да видят дали живеем според стандартите на религията, към която се причисляваме. Няма толкова лош човек, на който да не можем да повлияем, ако ние се намираме в действителна връзка с Бога, и няма толкова тъмно място, което да не можем да осветим, ако светлината на Христос е в нас. Йосиф оставаше верен служител на Бога, без значение къде се намираше: на полето с братята си, в дома на Петефрий като слуга, в затвора с несправедливо обвинение или на трона на египетския управник.

Въпрос 1: Какъв урок има за вярващите работници и служители в старателната служба на Йосиф в дома на Петефрий?

ЖЕНАТА НА ПЕТЕФРИЙ - СЪБЛАЗНИТЕЛКА (Битие 39:7-10; Притчи 5:1-13; 1:10)

Малко след като Йосиф влезе в ролята на иконом в дома на Петефрий, той беше подложен на голямо изкушение от жената на господаря си. Докато той изпълняваше обичайните си задължения да наглежда имотите на господаря си, му се налагаше да влиза в контакт и с жената на Петефрий. Този представителен млад слуга, който беше толкова добър в работата си и представляваше наистина обаятелна личност, скоро привлече вниманието ѝ и тя реши да го съблазни. Когато и да ни потръгнат нещата в живота, трябва да сме много внимателни, за да не би да се хванем в клопката, която е поставил пред нас врагът на душата ни.

Както дойде изкушението към Йосиф, така ще дойде и към всеки един от нас. Изкушението може да дойде във време на успех (като при Йосиф **Битие 39:7**) или във време на провал (като при Ахитофел, **2 Царе 17:23**); в период на глад (като Исус, **Матей 4:1-4**) или в период на изобилие (като богатия глупец, **Лука 12:20**); в моменти на лекота и удобство (като Давид, **2 Царе 11:2**) или в моменти на нещастия и беди (като Йов, **Йов 2:9**).

Въпрос 2: *Спомени някои библейски персонажи, към които са дошли изкушения, и посочи какви поуки има за нас в различните видове изкушения, с които те са се срещнали.*

БЛЕСТЯЩА ПОБЕДА НАД ИЗКУШЕНИЕТО (Битие 39:10-12; 1 Коринтяни 10:13; 1 Йоан 5:4)

Изкушението на Йосиф от неговата господарка беше както атака срещу неговата добродетелност, така и заплаха срещу неговата безопасност. Поддаването на изкушението щеше определено да му струва Божието благоволение и щеше да сложи край на надеждата му за избавление.

Начинът, по който Йосиф се съпротиви на греха, е забележителен.

Първо: отговорът му беше незабавен, без каквото и да било колебание.

Второ: отговорът му беше твърд, без каквото и да било нерешителност.

Трето: отговорът му беше вежлив, с толкова деликатност, колкото можеше да му позволи моралното му възмущение и отвращение от нейното поведение.

Четвърто: отговорът му беше смел, готов по-скоро да избегне всеки риск, отколкото да се поддаде на предложението ѝ.

Въпрос 3: *Кои четири принципа научи от поведението на Йосиф, които ще ти помогнат да отстоиш позицията си във време на изкушение?*

Въпреки че му се отдаде възможност, от която други биха се възползвали, реакцията на Йосиф беше изпълнена със страх от Бога, уважение към господаря му и себеобуздание, чрез което победи изкусителката. След настойчивите молби и предложения тя накрая го хвана за дрехата му, настоявайки да прелюбодейства с нея. Той просто избяга от изкушението - толкова бързо, колкото можеше. Поведението на Йосиф тук е изключително поучително. Той не се опита да я разубеждава повече, а си "плю на петите" в буквално подчинение на библейската заповед: **"Бягайте от блудодеянието"** (**1 Коринтяни 6:18**).

Покорството на Йосиф към Божието Слово не зависеше от човешко одобрение или неодобрение. Той беше далече от контрола и ограниченията на дома си и все пак

не правеше компромиси. Какво предизвикателство за мнозина днес, които са готови да променят своите убеждения в отсъствието на техните водачи или родители!

За да победят изкушенията, вярващите трябва да бдят и да се молят (**Матей 26:41**), да се пазят от всяка проява на зло (**1 Солунци 5:22**), да избягват обектите на изкушение (места или личности) (**Псалми 101:3**) и да разчитат на Божията сила (**1 Петрово 1:5**).

Въпрос 4: Какви стъпки трябва да предприеме вярващият, за да победи изкушението?

ЙОСИФ - ОКЛЕВЕТЕН ОТ ГОСПОДАРКАТА СИ (Битие 39:13-18; Еремия 17:9; Римляни 3:13-14)

Жената на Петефрий търсеше как да си отмъсти на Йосиф, заедно не удовлетвори похотта ѝ, и измисли лъжливо обвинение срещу него. Тя използва дрехата на Йосиф, която остана у нея при бягството му, за да го обвини в греховно намерение. За втори път дрехата на Йосиф беше използвана по безбожен начин за нечестива цел. Първият път братята му използваха шарената му дрешка, за да прикрият греха си, подвеждайки баща си, че звяр е разкъсал Йосиф (**Битие 37:23,31-33**).

Възможно е документ, лично написан и подписан от тебе, да бъде използван от твоите клеветници като доказателство срещу тебе. Това не е причина да вдигаш шум, защото Господ, който избави Йосиф, днес все още работи за избавлението на верните Си последователи от преследване. Тази прелюбодейна жена говори на мъжа си толкова убедително, че той не се усъмни ни най-малко в нейните лъжи. **"Защото от устните на чуждата жена капе мед и устата ѝ са по-меки от дървено масло"** (Притчи 5:3).

Вярващите не бива да се изненадват, когато страдат от лъжливи обвинения или изявления. Дяволът е клеветникът на братята (**Откровение 12:10**) и неговите деца също обичат да клеветят вярващите. Когато вярващият откаже да направи компромис, светските хора ще търсят начин да си отмъстят от страх, да не се открият грешните им дела. Както и да е, вярващите трябва да се научат да бъдат търпеливи във време на фалшиви обвинения и да проявят вяра в Божията способност да защити и оправдае Неговите деца, без значение какви са изгледите за успех.

Въпрос 5: По какъв начин вярващите днес могат да страдат от фалшиви обвинения и какво трябва да е поведението им в такива времена?

ЙОСИФ СТРАДА НЕСПРАВЕДЛИВО ОТ ГНЕВА НА ГОСПОДАря СИ (Битие 39:19-20; Филипяни 1:28-30; 1 Петрово 2:19-21)

Когато Петефрий чу обвиненията на жена си срещу Йосиф, доказани от оставената дреха: **"гневът му пламна"** (стих 19). Той заповяда да хвърлят Йосиф в крепостната тъмница, **"в мястото гдето бяха заперани царските затворници"** (стих 20). Това ни показва, как Йосиф пострада несправедливо за това, че постъпи правилно. Библията ни увещава: **"Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава... Защото е по-добре да страдате, като вършите добро, ако е такава Божията воля, а не като вършите зло"** (1 Петрово 4:12-13; 3:17).

Когато и да се случи вярващите да не се поддадат на изкушение, дяволът обикаля наоколо, издигайки гонение срещу тях, за да постигне целта си. Когато и да страдаме несправедливо заради правдата, ние трябва да останем тихи и верни. Истинският вярващ, който отстоява святостта и праведността, със сигурност много пъти ще страда несправедливо. Заради неговата безкомпромисност срещу него ще бъдат измислени много лъжи и безпочвени обвинения.

Освен Йосиф, в Библията има много други герои на вярата, които пострадаха от фалшиви обвинения, но понесоха доблестно страданията. На първо място ще споменем нашия Господ Исус Христос (**Матей 26:59-61**); после Стефан (**Деяния 6:13**); Павел (**Деяния 24:2,5**); Навутей (**3 Царе 21:7-13**); Давид (**2 Царе 16:7-8**); Неемия (**Неемия 6:5-6**) и Йоан (**3 Йоан 9-10**).

Въпрос 6: *Спомени няколко библейски персонажа, които са пострадали несправедливо от фалшиви обвинения?*

ПОМОЩ ОТ ГОСПОДА
(**Битие 39:20-23; Псалми 34:19; Исаия 43:2**)

"Но Господ беше с Йосифа и показваше благодат към него и му даде благоволение пред очите на тъмничния началник" (**Битие 39:21**)

Без съмнение, за да бъдат казани тези думи за Йосиф, той трябва да е имал безупречно поведение преди това. Тук се разкрива друга черта от Йосифовия характер. Нямаше никакво мърморене, никакво самосъжаление, никакво оплакване заради несправедливото му страдание. Йосиф беше млад човек със забележителна морална сила, който не даде място на огорчението, самосъжалението, отчаянието и негодуванието. Вместо това, той превъзмогваше трудностите по пътя си със силно чувство за отговорност и висок морален стандарт.

Божие благоволение беше над Йосиф, докато той, даже в бедствието си, оставаше верен. Забележете, че Божие благоволение автоматично му донесе благоразположението на хората около него. Той скоро придоби благоволението и на тъмничния началник.

Накрая, пред нас се разкрива историята на Йосифовия живот, продиктуван от божественото провидение. ***"Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение"*** (**Римляни 8:28**).

Въпрос 7: *Има ли днес изкушения като Йосифовото и възможна ли е победа, подобна на неговата? Подкрепи отговора си с лично свидетелство.*

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Филипяни	3-4	Второзаконие	4
Вторник	Колосяни	1-2	..	5-6
Сряда	..	3-4	..	7-8
Четвъртък	1 Солунци	1-3	..	9-10
Петък	..	4-5	..	11-12
Събота	2 Солунци	1-3	..	13-14
Неделя	1 Тимотей	1-2	..	15-16

Стих за запомняне: "Всеки от нас да угождава на ближния си, с цел към това, което е добро за назиданието му" (Римляни 15:2)

Текст: Битие 40:1-23

Урокът ни днес продължава да разкрива събития от живота на Йосиф. По-рано той беше фалшиво обвинен в опит за изнасилване на господарката си и беше несправедливо хвърлен в тъмница от господаря си поради лъжесвидетелстването на съпругата му. Но неговият характер блестеше даже в мрачната килия. Той служеше с вяръност. Нещастиято не можеше да сломи духа му, нито да промени характера му. Дори в затвора, където хората често значително се променят, той поддържаше своята почтеност. Тези забележителни качества на Йосифовия характер поставят голямо предизвикателство пред днешните вярващи.

Въпрос 1: Кои са изключителните качества в характера на Йосиф, които са предизвикателство за днешните вярващи?

**ФАРАОНОВИТЕ СЛУЖИТЕЛИ – ХВЪРЛЕНИ В ЗАТВОРА
(Битие 40:1-5)**

Главният хлебар и главният виночерпец на Фараона бяха хвърлени в затвора, защото се бяха провинили пред господаря си. Те бяха затворени в същата тъмница, в дома на началника на телохранителите, Петефрий (**Битие 39:1**), в която по-рано беше хвърлен Йосиф на основата на фалшиви обвинения. Тогава тъмничният началник беше възложил на Йосиф грижата за затворниците в по-вътрешните килии (**Битие 39:21-23**). Той трябваше да ги надзирава и да се грижи за тях. Но сега самият началник на телохранителите (господарят на Йосиф, Петефрий) предаде грижата за двамата нови затворници в Йосифовата ръка. Вероятно Петефрий вече беше осъзнал, че този Божий човек не може да е виновен за злото, в което беше обвинен.

Целият затвор беше под надзора на Йосиф, над когото очевидно почиваха благоволение и благословение от Бога. Независимо от доказаната почтеност и висок морал на Йосиф, Петефрий все още го задържаше в затвора, вероятно за да предотврати разкриването на коварната постъпка на аморалната си жена. Онези, за които Божието благоволение е привилегия и щастие, и които приемат лично и с радост службата пред Него, ще триумфират над всякакви превратности на съдбата. Въпреки че Йосиф премина през голямо унижение, накрая той беше издигнат до върховете на величието.

Въпрос 2: Като стане дума за страдание, какъв погрешен извод си правят хората и как преживяванията на Йосиф коригират това схващане?

Затварянето на главния хлебар и главния виночерпец на Фараона ни разкрива опасността от провинението. Докато последният беше оправдан, то първият нямаше такъв шанс. Той беше обесен на дърво. Това ни показва колко могъщ е бил Фараона по онова време. Неговата дума е била закон. Но той е можел да сгреша и е бил само един смъртен човек. Ако хората са се страхували от гнева на Фараона, тогава би трябвало да се страхуват много повече от гнева на Царя на Вселената. Библията ни

казва: **"... като съзнаваме, що е страхът от Господа, убеждаваме човеците... Кой може да устои пред негодуванието Му? И кой може да застане, когато пламне гневът Му? Когато яростта Му се излива като огън..."** (2 Коринтяни 5:11; Наум 1:6). Царят, пред Когото всяка плът ще се изправи, за да даде сметка за живота си, е Богът на любовта и на съда. Той дава мъдрост на човеците: **"Ето днес положих пред тебе живота и доброто, смъртта и злото... за това, изберете живота, за да живеете, вие и потомството ви... Душата, която греши, тя ще умре... Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ"** (Второзаконие 30:15,19; Езекиил 18:20; Римляни 6:23).

Въпрос 3: Като имаме предвид двамата Фараоновни служители в затвора, каква е опасността от това да следваме другите в лошите им пътища или да живеем в грях?

ЙОСИФ СЕ ГРИЖИ ЗА ДРУГИТЕ ЗАТВОРНИЦИ

(Битие 40:6-7; Лука 23:39-43; Деяния 27:9-11,21-25,30-36)

За разлика от много така наречени "християни" в днешно време, Йосиф не си загуби времето в огорчение, терзаещи мисли и потиснатост поради несправедливото отношение, с което се беше сблъскал. Той отдели време да посети другите затворници и да се поинтересува как са. Християни, които са затворени в себе си и мислят само за себе си, както и всички онези, които показват себесъжаление, трудно излизат невредими от критични ситуации. В неблагоприятна ситуация те не могат нито да простят лесно като Йосиф, нито да направят най-доброто, на което са способни.

Исус, въпреки мъките и агонията на кръста, пак намери време да бъде благословение за някого. Престъпникът го умоляваше, казвайки: **"Господи Исусе, спомни си за мене, когато дойдеш в Царството Си"** (Лука 23:42). Незабавно Исус, вечно-любящият Спасител, макар и агонизирайки, **"му рече: Истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мене в рая"** (Лука 23:43).

Колко великодушно и самоотвержено е затворник, чието лице пред света е все още опетнено, да се грижи за другите, които са в неговото положение! Подобен пример ни дава Павел, когато увещаваше моряците и войниците да похапнат, **"понеже никому от вас ни косъм от главата няма да загине"** (Деяния 27:34). Въпреки че към него се отнасяха като към обикновен престъпник, поведението на Павел спечели благоразположението на стотника (Деяния 27:43), точно както Йосиф намери благоволение пред тъмничния началник (Битие 39:22-23). Не бива вярващите да се отчайват, когато несправедливо понесат страдания. Вместо да се отчайваме, ние трябва да останем бодри и твърди във вярата си и да окуражаваме другите, които са изгубили надежда.

Когато Йосиф изговори думите си, те може да са звучали невероятно, но скоро времето потвърди правотата им. Той беше убеден, че виночерпецът ще бъде възстановен на служба и повишен, а хлебарят ще бъде обесен, и недвусмислено заяви това. Исус Христос каза на престъпника, че той ще бъде с Него в рая, и понеже Неговите думи никога не се провалят, ние можем да вярваме, че той е в рая. Павел също заяви, че никой няма да загине, както му беше казал ангел от Господа, и така стана. Думите на вярващия са думи с власт, и каквото и да бъде казано по вдъхновение от Бога, със сигурност ще се случи.

Въпрос 4: Спомени някои библейски персонажи, които макар да понесат страдание, проявяват великодушие и загриженост за другите в тяхното положение. Какво научаваме от тях?

Състраданието и чувствителността на Йосиф към другите затворници породи в него загриженост за тяхното състояние. Взаимоотношението му с Бог го отличаваше от останалите грешници в затвора, които не познаваха Бог. Вярващите трябва да са загрижени за мъките и проблемите на другите и да не остават безразлични към сълзите на угнетените.

Въпрос 5: Какво трябва да е поведението на вярващия към други, които се намират в подобно на неговото положение?

Когато двамата затворници дойдоха при Йосиф и казаха: **"Видяхме сън, а няма кой да го изтълкува"**, той ги насочи към Бога на Небесата, Който Единствен може да тълкува сънища. Те не спореха с него, защото бяха разбрали от поведението му, че той се бои от Бога. Действията наистина говорят повече от думите. Другите те познават повече с това, което си направил, отколкото с това, което си казал. Как влияе твоят живот на околните? Виждат ли те в теб Христос и истинско християнско поведение? Запомни, ти или събираш с Христос, или разпиляваш със Сатана. Или насърчаваш хората да дойдат при Христос, или ги обезкуражаваш.

СТРАННИТЕ СЪНИЩА И ТЯХНОТО ТЪЛКУВАНЕ (Битие 40:8-13, 16-19; Даниил 2:19-30)

Говорейки под вдъхновение от Бога, Йосиф обясни, че сънят на главния виночерпец показва неговото издигане след три дни. Наистина, след трите дни, предсказани от Йосиф, Фараон го възстанови на службата му. Но сънят на хлебаря беше предупреждение за смърт след същите тези три дни. Той беше обесен след три дни, както беше разтълкуван съня му.

Трябва да забележим, че Йосиф не се опита да промени посланието към хлебаря, колкото и трагично да беше то, а го предаде каквото си беше в действителност. Подобно на Йосиф, служителите на Бог тълкуват Божието Слово. Те не могат и не бива да се осмеляват да Го променят, за да е удобно на слушателите им. Не бива нито да прибавят, нито да отнемат от него. Защо? Защото **"...Ако някой притури на тях, Бог ще притури върху него язвите, написани в тая книга, и, ако някой отнеме от думите на тая пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град, които са описани в тая книга"** (Откровение 22:18-19).

Ние живеем във време, когато, както казва Библията, светските и плътските християни **"няма да търпят здравето учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и, като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните"** (2 Тимотей 4:3-4). Служители и събрания, **"които дават ума си на земните неща"** и **"чийто бог е коремът"** (Филипяни 3:19), които, поради стремежа си за **"гнусна печалба"**, изопачават евангелието, ще срещнат ужасяващата и страховита реалност да бъдат отхвърлени от Бога на правдата, святостта и истината.

Въпрос 6: Защо трябва Божиите служители да тълкуват и прилагат писанията съвсем точно, без страх или пристрастие?

МОЛБАТА НА ЙОСИФ (Битие 40:14-15,20-23)

Йосиф помоли главния виночерпец да си спомни за него, когато бъде издигнат отново на служба. Трябва да забележим, че той не спомена ролята на братята си или заслугите на господаря и господарката си за настоящето си положение, но само представи общо състоянието си. Той не искаше да говори лошо за никой човек. Но

след като излезе на свобода, главният виночерпец забрави молбата на Йосиф. Колко лесно е за ония, които са нашироко, да забравят тези, които са в утеснение! Вярващите не бива да се учудват, ако този свят отвръща на любовта ни с омраза и на уважението ни с презрение.

Много от онези, които изповядват вяра в Христос, все още са равнодушни и нехайни по отношение на Спасителя. Те използват името на Исус, за да разрешат проблемите си, но пренебрегват верността и подчинението на Господа, любовта към Него и службата пред Него, докато друг проблем застане на пътя им. Извън техните обществени ангажименти, физическа активност или участия в церемонии, те нито решават да отстояват истината, нито вземат сериозно решение да вършат волята на Спасителя. Когато са в нужда, те принасят молитви с разделено сърце, фокусирани само върху самите тях, но не ги е грижа дали техните дела, думи, мисли или компании обиждат Бога. Те вършат грях и се оправадват, казвайки, че не са ангели. **"Твърдят, че познават Бога, но с делата си се отричат от Него, като са мръсни и непокорни... имащи вид на благочестие, но отречени от силата му"** (Тит 1:16; 2 Тимотей 3:5). И Бог казва: **"Затова пътят им ще им бъде като плъзгави места в тъмнина, по който, като бъдат тласкани, ще паднат; Защото ще докарам зло върху тях в годината на наказанието им, казва Господ"** (Еремия 23:12).

Три дни след като Йосиф изтълкува сънищата на двамата затворници, Фараонът имаше рожден ден. В същия ден той възстанови главния виночерпец и заповяда да обесят главния хлебар. Трябва да си спомним, че Йоан Къстител загуби главата си при подобни обстоятелства на рождения ден на Ирод (**Матей 14:6-10**). Многократно е било злоупотребявано с повода за празнуване на рожден ден. Освен рождени дни, хората празнуват и по много други поводи. Те трудно разпознават **"духа на пированието"** зад тези събирания. Затова и правят много глупави и грешни неща. Но Библията казва: **"доволно е миналото време, когато сте живели така, както желаят да живеят езичниците, като сте прекарвали в нечистоти, в страсти, във винопийства, в пирования, в опивания, и в омразните идолослужения"** (**1 Петрово 4:3**). Това писание ни показва, че шумните, плътски партита и купони, съпроводени с пиянски веселби, са за невярващите грешници, чийто ум е заслепен от бога на тоя свят, а не за искрено новородените християни.

Въпрос 7: Защо е нужно да оценяваме Божиата любяща грижа към нас? Как трябва да се отнасяме към празненствата в този свят?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	1 Тимотей	3-4	Второзаконие	17-18
Вторник	..	5-6	..	19-20
Сряда	2 Тимотей	1-2	..	21-22
Четвъртък	..	3-4	..	23-24
Петък	Тит	1-2	..	25-26
Събота	..	3	..	27
Неделя	Евреи	1-2	..	28

Стих за запомняне: "Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен" (Лука 16:10)

Текст: Матей 25:14-30

Притчата за десетте девици, която четем в **Матей 25:1-13**, ни разкрива, че всеки християнин, който копнее да влезе в Божието Царство, трябва да бди, да се моли и да бъде във всеки един момент подготвен в духа за идването на Господа.

От друга страна, притчата за талантите, която изучаваме в този урок, ни обръща внимание на един друг аспект от християнския живот – живота на активно служение и работа за Господ. Притчата ясно разкрива, че всеки християнин, като Божий служител, има един или няколко таланта, поверени му от Бога. Така тези две притчи се допълват една друга. Двете заедно показват вътрешния и външен живот на християнина.

Един вътрешен живот, отдаден на чистота, любов, вяра и бдителност трябва да рефлектира в живот на посвещение и обвързване с работа за Господ. Усамотението на манастирите не е това, към което вярващият е призван. Ние сме спасени, за да служим. От нас се изисква съчетанието на непорочност и служение. Това подчертава и апостол Яков, който мъбри вярващите, които наблягат на едно от двете, вместо да държат и двете, за да имат един благодворен и сияещ живот. **"Каква полза, братя мои, ако някой казва, че има вяра, а няма дела? Може ли такава вяра да го спаси?... Но ще рече някой: Ти имаш вяра, а пък аз имам дела; ако можеш, покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела... Защото, както тялото отделено от духа е мъртво, така и вярата отделена от дела е мъртва"** (Яков 2:14,18,26).

Въпрос 1: На какво ни учи притчата за талантите?

В притчата един човек, преди да отпътува за далечна страна, раздаде различен брой таланти на слугите си, съобразно възможностите им. Талантите трябваше да бъдат употребени така, че да донесат печалба на господаря им при завръщането му. Думата "талант" на гръцки е "Talanton". Това е парична единица, използвана в онези дни, като един талант се е равнявал на \$29. Днес думата "талант" се свързва с всички есетвени или духовни дарби, с които някой е надарен. Човекът, който отпътува за далечна страна, е възкръсналият Христос, който се възнесе в Небето с обещание да се върне отново. От друга страна, слугите са изкупените с кръвта на Христос Господни служители, вярващите християни.

РАЗДАВАНЕТО НА ТАЛАНТИТЕ ОТ ГОСПОДАРЕ
(Матей 25:14-15; Ефесяни 4:7-8; 1 Царе 30:21-25; Ефесяни 1:3;
1 Коринтяни 4:7; 1 Петрово 4:10-11)

Писанието ясно ни учи, че Бог дава таланти на всички вярващи. Тези таланти трябва да бъдат разкрити и да бъдат използвани за Божията слава, защото накрая ще трябва да дадем отчет пред Бог. Всичко което сме, което имаме и което можем, като човешки същества, го дължим на Бога. Нашите специфични способности,

умения и коефициент на интелигентност са ни подарени от Бога, Който в Своята доброта ни даде Христос и дара на вечния живот. Ние също сме надарени с различни духовни умения и дарби. Затова ние трябва да използваме всички тия таланти по най-добрия начин за Божията слава, защото денят на равносметка приближава.

Има вярващи, очевидно невежи, които се оплакват, че нямат никакви дарби или таланти. Библията ни казва, че това не е така. **"А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал. Затова казва: Като възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човеците"** (Ефесяни 4:7-8). Един пасаж от Стария Завет ни дава увереност, че всеки (богатият и бедният, старият и младият, мъжът и жената) има своя талант и дар от Господ: **"какъвто е делът на участващия в боя, такъв ще бъде делът и на седящия при вещите; по равно ще се делят користите помежду им"** (1 Царе 30:24). Тази истинска история загатва това, което получаваме ние сега, в диспенсацията на благовестието. Исус, след като **"плени плен"** раздаде дарове на всички вярващи.

Библията казва: **"Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места"** (Ефесяни 1:3). Затова няма толкова беден вярващ, който да няма нито един талант или дарба.

Въпрос 2: Как можем да разкрием талантите си и как можем да ги използваме за Божията слава?

Според притчата, количеството на дадените таланти зависеше от способността на всеки от слугите: на един бяха дадени пет таланта, на друг – два, а на един беше даден само един талант. Исус, нашият Господар, ни познава по-добре, отколкото ние познаваме себе си. Той знае колко таланта е дал на всеки един от нас. Той очаква от нас да ги използваме ползотворно, а не да се сравняваме с други, които имат повече или по-малко таланти от нас.

Библията ни казва: **"Защото, кой те прави да се отличаваши от другигото? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиши, като че не си го получил"** (1 Коринтяни 4:7). Бог иска да разберем, че дарбите, които имаме, не са наши, а Негови. Да притежаваме повече дарби от другите не ни поставя в позиция на превъзходство, а ни води към служене на Господа в пълно смирение. От друга страна, ако ти се вижда, че имаш по-малко таланти в сравнение с другите, не се оплаквай; радвай се и се моли Бог да ти помогне да оползотвориш талантите си.

Фактът, че всички дарби идват от Бог, не оставя никакво място за комплекса на превъзходство или комплекса за малоценност. Бог разпределя всички Негови дарби на Своите деца по суверената Си воля и съответно нашите способности.

Заповядадено ни е: **"Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат. Ако говори някой, нека говори като такъв, който прогласява Божии словеса; ако служи някой, нека служи, като такъв, който действа със силата, която му дава Бог; за да се слави във всичко Бог чрез Исуса Христа, Комуто е славата и господството до вечни векове"** (1 Петрово 4:10-11). Господ ти е дал таланти и способности, които да използваш, докато Той дойде. Докато използваш дадените ти таланти, помни, че денят на равносметка е близо.

Въпрос 3: Каква опасност се крие в това да сравняваме талантите си с тези на другите?

ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ТАЛАНТИТЕ И КРАЙНАТА РАВНОСМЕТКА (Матей 25:16-30; 1 Коринтяни 4:1-2; Лука 16:10-11)

Господарят похвали слугите, които бяха използвали талантите си, за да спечелят повече. Той ги нарече добри и верни слуги. Несъмнено, тези верни слуги бяха планирали интелигентно, бяха работили неуморно, добросъвестно и мъдро, за да оползотворят дадените им таланти с максимална печалба. Като служители на многообразната Божия благодат от нас се очаква да използваме нашите таланти, дарби и способности по най-печелившия за Царството начин.

Ако Бог повери в ръцете ти дадено служение и ти даде някои дарби и таланти – ти трябва да се намериш верен. Има някои вярващи, които прекарват цялото си време, оплаквайки си, че дадените им таланти и възможности в църквата са недостатъчни. Вместо да се укротят и просто да служат на Господа с това, което имат, те си губят времето в търсене на *великата* възможност да послужат на Господ. Исус казва: **"Верният в най-малкото и в многото е верен, а неверният в най-малкото и в многото е неверен"** (Лука 16:10). Бог набляга не на величието на нашите таланти, а на *верността*, с която ги използваме. Библията казва: **"Така всеки човек да ни счита за Христови служители и настойници на Божиите тайни. При туй, което тук се изисква от настойниците е, всеки да се намери верен"** (1 Коринтяни 4:1-2). Нашата вяроност в това, в което Бог ни е поставил, ще ни удостои за по-големи и по-важни отговорности на Божията нива. Ако си верен днес, Бог ще отвори пред тебе врата на по-големи възможности утре. Той казва: **"Очите ми ще бъдат над верните на земята, за да живеят с Мене. Който ходи непорочен в пътя, той ще Ми бъде служител"** (Псалми 101:6).

Въпрос 4: Как един вярващ може да се удостои с привилегията да бъде натоварен с по-големи отговорности в църквата?

"А тоя, който получи единия, отиде разкопа в земята, и скри парите на господаря си... Тогава се приближи тоя който бе получил един талант, и рече: Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш гдето не си сеял, и събираш гдето не си пръскал..." (Матей 25:18,24)

Слугата, който получи един талант, беше толкова недоволен, че отиде и скри таланта си в земята. Вместо да оползотвори таланта си, той падна до там, че да обвинява господаря си. Говорът му издаваше, че той се беше предал на огорчение, негативизъм, критицизъм и осъдителност. Начинът, по който се обърна към господаря си, разкриваше състоянието на сърцето му. Днес има вярващи, които се предават на гняв, огорчение и уединение поради някое видимо заболяване. Понякога те критикуват и обвиняват водачите на църквата в пристрастие и неправилно отношение. Те следват примера на неверния слуга, обвинявайки в коравосърдечие и несправедливост онези, които са поставени да бдят за душите им. Друг път пък, те отиват по-далече, като се оплакват, че Бог не им е показал никакво благоволение. Такива хора могат да мислят, че само те са прави, а всички останали грешат. Негативните черти на характера им ще ги поставят под контрола на критикарски дух и огорчение, които ще ги водят окончателно към отстъпление от вярата и погубел. Който и да се намира в такова състояние, трябва да се покае, преди да е станало твърде късно.

Въпрос 5: По какви начини някои вярващи днес постъпват като неверния слуга, който скри таланта си в земята?

Тия, които вършат зло, бързо намират оправдания за техните дела. Злият слуга от нашия урок опита отчаяно да оправдае постъпката си. Този му ход беше по-скоро груб. **"...и като се убоях отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето. А Господарят му в отговор каза: Зли и лениви слуго! знаел си, че жъна гдето не съм сеял, и събирам гдето не съм пръскал; ти, прочее, трябваше да внесеш парите ми на банкерите, и когато си дойдех, щях да взема своето с лихва. Затова, вземете от него таланта и дайте го на този, който има десет таланта. Защото на всекиго, който има, ще се даде, и той ще има изобилие; а от този, който няма от него ще се отнеме и това, което има"** (Матей 25:25-29).

Вярващите, които не употребяват дадените им таланти и способности, рискуват да ги изгубят. Много мъже и жени на Бога в библейските времена са използвали дадените им таланти за Божията слава и за благо на околните. Те не са погребвали своите таланти. Такъв е Ной, който, следвайки Божиите указания, построи ковчег за опазване живота на хора и животни; такъв е Йосиф, състрадателния и мъдър управник; такъв е Веселеил, изкусния майстор на скинията; такъв е Самуил, верният пророк и свещеник в Израил; такива са Илия и Елисей, Божиите пророци; такъв е Йоан Кръстител, верният предтеча на Господ Исус; такива са Петър, Йоан, Филип, Павел, Сила, Мария Магдалина, Тавита (или Сърна), Дебора, Акила и Прискила...

Въпрос 6: Каква е опасността от това да пренебрегнем нашите таланти?

Днес има много мъже и жени на Бога, които вярно използват своите таланти за Господ. В нашето поколение ние трябва вярно да използваме всеки талант и всяка възможност, която Бог ни дава. Каквото и да ни даде Бог да вършим, трябва да го вършим с цялата си сила. Ние не трябва да вършим нещо, за да получим одобрение от човеци. Реши днес да служиш на Господ с твоите таланти. Може би имаш талант да свириш, да пееш, да пишеш, да поучаваш, да съветваш, да проповядваш, да градиш, да даваш, и да помагаш. Те могат да се приложат на Божията нива. Ако си верен в използването на талантите си днес, наградата ти утре ще бъде голяма.

Ти може да решиш да допринесеш значително за напредъка на църквата. Помни, ти ще дадеш отчет пред Бога за това, как си използвал талантите си. В деня на равносметка Бог или ще те одобри, или ще те осъди в зависимост от това, какво си направил с талантите си. **"Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели; и тогава ще въздаде всекиму според делата му"** (Матей 16:27).

Въпрос 7: Какво очаква Бог да правим с талантите си ?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Евреи	3-4	Второзаконие	29-30
Вторник	..	5-6	..	31
Сряда	..	7-8	..	32
Четвъртък	..	9-10	..	33-34
Петък	..	11	Исус Навиев	1-2
Събота	..	12-13	..	3-4
Неделя	Яков	1-2	..	5-6

Стих за запомняне: "...тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите" (Деяния 17:31)

Текст: Матей 25:31-46

Текстът от **24 и 25 глава на Матей** съдържа поучението на Христос само два дни преди разпятието Му. Приближавайки се към края на Своето земно служение, Исус започна все по-често да поучава по сериозната тема за края на света. Той не искаше да остави нито един от учениците Си с някакво съмнение по въпроса как ще изглежда свършекът.

В **Матей 25 глава** Той казва три притчи, касаещи края на света; всички те имат нещо подобно по между си. Първата беше притчата за десетте девици, втората – притчата за талантите и третата, притчата за овцете и козите.

Във всяка една от притчите има две групи хора с различно поведение и различна участ. Първата притча изобразява мъдрите и глупави девици; във втората притча добрите и верни слуги контрастират на злите, ленивите и неверни слуги; а третата притча сравнява характера на **"овцете"** с този на **"козите"**. В края на всяка притча има две възможности. В първата притча това е допускането или недопускането до сватбената вечеря; във втората – одобрението и издигането стоят срещу осъждението и наказанието; а в третата – похвалата и наградата са противопоставени на порицанието и отхвърлянето.

Всяка от притчите изтъква важните добродетели, характерни за ония, които копнеят за Небето. Първата учи за необходимостта във всеки един момент да сме готови за Грабването; втората се фокусира върху верността на вярващите, като настойници на многообразната Божия благодат; докато третата ни представя добродетелите – плод на Духа, които вярващите трябва да изявяват, чакайки идването на Господ.

Нещо повече, всяка от притчите представя Господ Исус Христос в Неговите различни роли. В първата притча Той е Младоженецът. Във втората – Той е Разумният Благородник, Който се разплаща със служителите Си и награждава верните. В третата – Той е славният Цар, Безпристрастният Съдия на цялата Вселена, пред Когото всички ще застанем.

Най-важното заключение от всички тези притчи е, че днес е най-подходящото време да се приготвим за идването на Господ. Чрез тези притчи Господ Исус ни предупреждава за изпита, който ни предстои при звука на тръбата. **"За да слуша мъдрият и да стане по-мъдр и за да достигне разумният здрави начала"** (Притчи 1:5).

Въпрос 1: Кои са Христовите притчи в Матей 25 глава? Посочи целта и значението им.

**ХРИСТОВОТО ИДВАНЕ – ПРОРОКУВАНО И РЕАЛНО
(Матей 16:27; 26:64; Марк 8:38; 14:62; Деяния 1:9-11; Юда 14;
Откровение 1:7)**

Трябва да отбележим, че Христос лично произнесе всички думи от нашия текст. Държейки в ръцете Си календара на времето, както и програмата на Всемогъщия, тук Той ни запозна с времето на съда.

"А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол" (Матей 25:31)

Пророчеството за Второто идване на Христос ни казва, че Той ще дойде **"в славата Си"**. Второто идване на Христос силно контрастира с Неговото първо идване. Първото Му идване беше в смирение, а Второто ще бъде **"със сила и голяма слава"** (Матей 24:30; Лука 21:27). При първото Му идване Той беше положен в ясли, а при Второто – ще седне на славния Си трон. Първото Му идване беше дискретно и като цяло без тържествени фанфари, докато Второто Му идване ще бъде явно, върху облаци в озарени от слава небеса. Помислете върху това: в деня на Възкресението само един ангел се погрижи за камъка на Христовата гробница; обаче неговият изглед, **"бляскав като светкавица"**, накара силни и яки войници да треперят и да станат **"като мъртви"** (Матей 28:4). Колко по-голяма ще бъде славата, когато десетки хиляди свети ангели официално известят идването на Великия Цар? Неговото първо идване беше с цел да плати цената за човешкото изкупление, но целта на Второто Му идване ще бъде да извърши Божия съд над безбожните.

Въпрос 2: Какви са разликите между Първото и Второто идване на Христос? Какво чака днес Църквата?

Църквата днес чака Грабването, което представлява вземане на вярващите от земята, за да бъдат заедно с Господа във въздуха. Грабването ще стане неочаквано и може да се случи всеки момент. Писанието предвижда, че ще има подиграватели, които ще поставят под съмнение пришествието на Христос, казвайки: **"Где е обещаното Му пришествие? защото, откак са се поминали бащите ни всичко си стои така както от началото на създанието"** (2 Петрово 3:4). В наше време вече има такива присмиватели. Но реалността на Второто пришествие на Христос е неоспорима. **Първо:** Сам Исус често говореше за това (Матей 16:27; 26:64). **Второ:** Ангели свидетелстваха за неизбежното Му Второ идване (Деяния 1:11). **Трето:** Със сигурност, Господ идва. Святите Христови апостоли пророкуваха скорошното Му завръщане. Йоан заяви: **"Ето, иде с облаци; и ще Го види всяко око, и ония, които го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин"** (Откровение 1:7). И Павел писа с увереност: **"така и Христос, като биде принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на ония, които Го очакват"** (Евреи 9:28). Юда цитира огненото пророчество на Енох за Второто пришествие на Христос (Юда 14-15).

Трябва да отбележим, все пак, че Второто пришествие на Христос не е едно и също с Грабването на светиите. При Грабването Исус се появява в небето, за да вземе Неговите светиите при Себе Си в небето. Целта на Второто пришествие, което се случва по-късно, е извършване съд над грешните. Неверието на човеците не може да осуети Божиите обещания. Исус идва скоро, първо във въздуха, за Своите светиите, и второ, на земята със Своите светиите и святите Си ангели. Грабването е славната надежда на вярващите (1 Йоан 3:3).

Въпрос 3: Как ще покажеш от писанията, че Второто идване на Христос има две фази?

РАЗЛИКИТЕ МЕЖДУ ОВЦЕТЕ И КОЗИТЕ И ТЯХНОТО РАЗДЕЛЯНЕ
(Матей 25:32-40; 3:12; 13:41-43,49; 1 Коринтяни 4:5)

В съда участват три обекта: Великият Съдия, **"овците"** и **"козите"**. Образният език е нещо обичайно за Писанието. В цялата Библия **"овците"** олицетворяват праведните, заради характера им, подобен на Христовия: **"Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; Както агне водено на клане и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си"** (Исаия 53:7). Овците са нежни и покорни, лесно се водят, лесно се поправят. Господ Исус често използваше това сравнение, когато говореше за последователите Си (Матей 10:16; 26:31; Йоан 10:11,14-16,26-28; 21:16). Овце са онези, които са направили Христос единственото си упование, които са приели Библията като техен единствен пътеводител, които гледат на греха (отвътре или отвън) като на смъртен враг и за които Небето е единствена надежда и единствен дом. Отец ги познава. Той не вижда беззаконие в тях и е благоразположен към тях. Христос ги поглежда и вижда в тях плода на Неговото изкупително дело на кръста. Святият Дух живее в тях като в духовни храмове и се радва за тях.

"Козите", за разлика от тях, са бунтовни, упорити и винаги със зли намерения. Грешниците, поради тяхното непреклонно и коравовратно естество, са пълна противоположност на кротките и миролюбиви вярващи; те са **"кози"** в същността си. Те нямат спасителна вяра в Христос и, определено, не са членове на Божието семейство. Царят ще раздели **"овците"** от **"козите"**.

Въпрос 4: Какви са разликите между овците и козите и кого изобразяват те в писанията?

"И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овците от козите; и ще постави овците от дясната Си страна, а козите от лявата" (Матей 25:32-33)

Църквата, каквото и да е името ѝ или деноминацията ѝ, е смесица от **овце** и **кози**, **жито** и **плевела** (Матей 3:12), **жито** и **плевели** (Матей 13:24-30), **добри риби** и **лоши риби** (Матей 13:47-50), **светии** и **грешници**. Във всяка от тези картини Господ набляга на факта, че, накрая, те ще бъдат разделени. Днес, във видимата църква, овците и козите са заедно, но в деня на разделянето им, който идва скоро, Христос, великият Пастир, **"ще ги отлъчи едни от други"**. Подобно и овчарите в Палестина понякога позволяваха овците и козите да пасат заедно през деня, но вечер внимателно ги разделяха едни от други, преди да ги приберат по стадата им. Дори днес да споделят една и съща църковна сграда, в края на времената светиите и грешниците ги очаква различна участ.

ПОХВАЛИ И НАГРАДИ ЗА МИЛОСТИВИТЕ СВЕТИИ (Матей 25:32-40; 3:12; 13:41-43,49; 1 Коринтяни 4:5)

Праведните ще бъдат похвалени и наградени от Господ. Христос няма да нарече никого **"благословен от Отца Ми"**, ако той (или тя) не е праведен и свят. Само непоколебимите вярващи са поканени от Господ да дойдат и да наследят Царството, пригответо за тях, **"наследство нетленно, неоскверняемо, което не повяхва"** (1 Петрово 1:4).

"Тогавя царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, пригответо за вас от създанието на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме

прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте” (Матей 25:34-36)

Някой, четейки това, би попитал: *“В края на краищата, ние чрез делата си ли ще се спасим? Не е ли вярно това, което казва Писанието: **“Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да се не похвали никой” (Ефесяни 2:8-9)?”***

Единственото учение на Писанието е, че вярващият се спасява само чрез вяра, но е спасен за добри дела. Всеки истински вярващ разкрива присъствието на Божията благодат в душата си чрез външните дела на праведност, любов и доброта. Така че вярата спасява без дела, но съответните добри дела доказват наличието на вяра. Като четем Ефесяни по-нататък, виждаме какво се казва в десети стих: **“Защото сме Негово творение създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим” (Ефесяни 2:10).**

Царят (Христос) не казва по-горе, че праведният ще заплати вечния си живот с добрите си дела. Не! Най-напред те са били изкупени чрез кръвта на Агнето и след това Божият Дух е действал в тях и да желаят, и да изработват делата на вяра (**Филипяни 2:12-13**). Само възродената душа може да извърши изброените в текста дела на благочестие и милост и то под влиянието на пребъдващата в тях благодат. Тези, които са повярвали в Христа и са били спасени само по благодат, трябва **“да се упражняват старателно в добри дела”**, да не би праведната им изповед да се окаже напразна (**Тит 3:8**). Онези, които са родени от Духа, трябва да принасят плода на Духа, което е и същината на тази притча.

Апостол Яков сполучливо описва връзката между вяра и дела в посланието на **Яков 2:14-26**. Другите писания се отнасят за взаимоотношението на партньорство между Бог и човека, което осигурява потока на Божията благодат в живота на вярващия – спасение, осветение, изцеление, сила от Святия Дух. Ето как: при спасението, Бог спасява, но човека трябва да се покае и да повярва (**Марк 1:15**); при осветението, Бог осветява, но човека трябва да прозре нуждата от осветение и да повярва (**Деяния 26:18**); при изцелението, Христос е Изцерителят, но човека трябва да повярва и да получи (**Матей 9:28-29**); при получаването на сила от Святия Дух, Христос кръщава, но Той заповядва човек да очаква с вяра и молитва (**Лука 24:49**). Тази истина е простичка, но много дълбока и, въпреки това, лесно приложима на практика.

Въпрос 5: Сравни Ефесяни 2:8-9 с Яков 2:14-20 и обясни как вярата и делата помагат на вярващия да угоди на Бога.

Нещо повече, не бива да подминем истината, че каквото и добро дело да извършим на Христов ученик, ще се счете, че сме го направили на Самият Христос, и ще бъдем подобаващо възнаградени. Така също обвинението на Христос към Савел звучи и днес за всички, които преследват и най-малкия Божий светия: **“защо Ме гониш?” (Деяния 9:4).**

ОТХВЪРЛЯНЕТО И НАКАЗАНИЕТО НА ЗАКОРАВЕЛИТЕ ГРЕШНИЦИ (Матей 25:41-46; 13:40-42; Псалми 9:16-17)

Нечестивите, било живи или умрели, след Съда от Големия Бял Трон ще бъдат определени за вечно наказание в огненото езеро.

“Тогава ще рече и на тях, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие проклетите, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели. Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме

облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте” (Матей 25:41-43)

“Идете си от Мене, вие проклети”. Само на едно друго място можем да видим Христос да използва тези думи: **“Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие” (Матей 7:23)**. Това каза Той на фалшивите вярващи, които, при все че изповядват вяра в Него, продължават да живеят в грях. Краят на живота в греха е вечно осъждане и наказание. Всички грешници накрая ще бъдат отхвърлени от Христовото присъствие **“във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели” (стих 41)**.

Днес грешниците могат да бъдат безочливи и лекомислени в склонността си да вършат грехове. Но един ден всичко ще се промени; всяка дума от Съдийската присъда срещу тях ще потопи сърцата им във вечен ужас. Присъдата ще бъде окончателна, изпълнението ѝ ще бъде незабавно, а продължителността ѝ – вечна.

“Нечестивите ще се върнат в преизподнята; всичките народи, които забравят Бога” (Псалми 9:17)

Царската присъда над грешниците в нашия текст няма предвид, че човек ще бъде осъден само защото не е бил щедър към бедните и нуждаещите се, или пък ще бъде спасен, само защото е великодушен и гостолюбив. Това наистина би било спасение чрез дела и цяла вечност би давало повод за самохвалство. Господ ни учи тук, че грешниците не принасят многопластовия плод на Духа, защото им липсва отличителната благодат на новото създание в Христа. Те не раждат плод, защото им липсва живота на Христос. Те не обичат братята, защото не обичат Христос. Нашата студенина и безразличие към окаяното положение на по-ощетени братя от църквата само показва нашата студенина към Господ. Такова безразличие може да ни струва много скъпо накрая, когато всички дела на човеците ще бъдат доведени на съд.

Въпрос 6: Казва ли Матей 25:34-40, че можем да влезем в Небето чрез гостолюбието и щедростта си, без да бъдем новородени? Защо?

ВЕЧНАТА ПРОДЪЛЖИТЕЛНОСТ НА ОКОНЧАТЕЛНОТО НАКАЗАНИЕ

“И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот” (Матей 25:46)

Във вечността няма място за обжалване, нито място за поправление! Радостта и блаженството на изкупените души в Небето няма да имат край. Така също няма край и наказанието на грешниците, които умират в бунт срещу Бога. Вечният живот и вечното наказание имат една и съща продължителност, измерваща се с безкрайния живот на Всемогъщия. Господ Исус ни каза, че между небето и ада е утвърдена голяма бездна, бездънна пропаст, която не може да бъде премината, така че отделянето на овцете от козите да бъде окончателно и завинаги. Бог да се смили над нас, за да не бъде никой от нас от грешната страна на бездната!

Това беше последната притча от проповедта на Исус, два дни преди залавянето Му на Пасхата (**Матей 26:1**). В нея Той ясно заявява, че делата на милост трябва да следват всеки, който изповядва, че е новороден. За ранната църква е записано, че **“имаха всичко общо... и разпределяха... според нуждата на всекиго” (Деяния 2:44-45)**. Бог очаква вярващите да преливат от милост; да споделят благата си с нуждаещите се. Даването не е само за богатите, но и за всеки, който казва, че е роден от Бог. Вярващите трябва да нахранят гладния и да напоят жадния.

Това трябва да го правим дори за враговете си (**Римляни 12:20**). Трябва да сме готови да нагостим странници. Не бива да затваряме врата на автомобила си за братя в църквата, защото искаме да се пазим от тях. Бог очаква от нас да облечем голите. Много измежду нас са със скъсани дрехи, износени обувки или джапанки, а ние подминаваме с безразличие, докато нашите гардероби и шкафове са претъпкани с облекла. Вярващите трябва да посещават болните и онези, които са огорчени, затворени или утеснени. Днес навика да посещаваме бързо изчезва от нашите среди. Водачи, работници и членове, заявяващи, че чакат идването на Господа, вече не се интересуват от посещение на братята. Заради грижите на тоя свят и заради измамата на богатството и постиженията, много от нас са изоставили служението. Господ Исус, Който ще бъде Съдия в оня ден, заяви категорично, че ония, които нямат ясни доказателства за състрадателен живот, не могат да се наричат вярващи.

Исус призовава всички вярващи да се събудят за праведност. Ние трябва да вършим делата на Този, Който ни е призовал. Искрената, почтена и жертвоготовна грижа ще ускори растежа на църквата, за която Исус умря. Мнозина от нас не практикуват такъв вид загриженост, **(1) защото казваме, че преди сме били разочаровани** от хората, на които сме помагали (осъзнай, че ти също много пъти си разочаровал Господ преди да повярваш и Той все пак е продължавал да се грижи за тебе). **(2) Защото нямаме достатъчно** – Исус нямаше къде глава да подслони и трябваше да иска хляб и риба от последователите Си, за да нахрани множествата – ти можеш дори да заемеш пари, за да се погрижиш за нуждаещите се, да платиш болничния престой на брата или сестрата, които не могат да си го позволят, или таксата на ученик, който няма средства да продължи образованието си. **(3) Защото нямаме време** – ние не можем да сме по-заети от Христос, но все пак Той има време да отговаря на нашите молитви.

Въпрос 7: Как на практика днес вярващите могат да показват любовта и грижата, за които Господ говори в Матей 25:35-40?

Любовта на много от нас днес охладнява, докато се държим за светските блага и позиции. Ние правим всичко, за да защитим личното си благополучие, но Господ ни казва, че Той се нуждае от практическа изява на любовта ни към Него. Каквото и да дадем на братята си, ние го даваме на Господа. Исус ни съветва в **Матей 6:19-20** да не събираме съкровища на земята, а на небето. Трябва да се върнем към първата си любов, когато бяхме загрижени един за друг като ранната църква.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Яков	3-4	Исус Навиев	7
Вторник	..	5	..	8-9
Сряда	1 Петрово	1-2	..	10
Четвъртък	..	3	..	11-12
Петък	..	4-5	..	13-14
Събота	2 Петрово	1-2	..	15
Неделя	..	3	..	16-17

Стих за запомняне: *"Защо се разоряват народите и племената намислюват суета? Опълчват се земните царе и управниците се наговарят заедно против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: Нека разкъсаме връзките им и нека отхвърлим от себе си въжетата им"* (Псалми 2:1-3)

Текст: Матей 26:1-16

След като Христос приключи проповедта Си пред множествата, Той продължи да поучава насаме последователите Си. Те се нуждаеха от по-дълбоко разбиране на Божията вечна истина, тъй като от това зависеше ефективността им като Божии служители и устояването им във вярата. Те щяха да бъдат съдове за прогласяване силата на евангелието, както и хора, на чиито плещи щеше да лежи раждането, израстването и разпространението на ранната църква. Затова те имаха неотложна нужда от по-задълбочено разбиране на истината за Царството.

Исус се беше заел систематично да разбулва пред тях тайните на Царството, насочвайки вниманието им към целта на Своята мисия. Мислейки за последната притча, в която Той представи Себе Си като великия Цар, Който ще седне на славния Си престол да съди народите, Той се фокусира върху божествената цел на Неговото идване в света. Целта на Неговото идване беше да принесе Себе Си като последната жертва, с която да бъдат изкупени и изкоренени всички форми на несправедност и зло. Той дойде като последното Пасхално Агне, Коего премахва греховете на света. Христос приближаваше момента на разпятието Си със сериозност и уравновесеност. Той каза на последователите Си: **"Знаете, че след два дни ще бъде Пасхата, и Човешкият Син ще бъде предаден на разпятие"** (Матей 26:2).

Въпрос 1: *Защо Исус смяташе, че последователите Му имат нужда от допълнително поучение, насаме, след Неговото публично служение? На какво ни учи тази Негова постъпка?*

ЗАГОВОРЪТ ПО ВРЕМЕ НА ПАСХАТА

**(Матей 26:1-5; Марк 14:1-2; Лука 22:1-2; Йоан 13:1-18; 11:47-53;
Псалми 2:2-3; Деяния 4:23-28)**

Пасхата е най-важният от всички религиозни празници на израилтяните. Дни на смирение и благодарение пред Бога. Затова е истинска подигравка, че фарисеите избраха именно времето на най-големия религиозен празник в Израел, за да изпълнят стъпка по стъпка най-мерзкия от всички човешки заговори. В техните действия ние виждаме кулминационната точка на човешкото нечестие срещу Святия Божий Син, въпреки това Той не беше смутен или обезпокоен, но със спокойствие и хладнокръвие вървеше към изпълнението на Бацината Си воля.

Докато Христос говореше на Своите последователи, фарисеите бяха заети с плана за отстраняването Му. Те се бяха събрали в дома на Каиафа, за да уточнят какво да направят и как да Го заловят без да предизвикат безредици сред народа. Каиафа беше първосвещеник по онова време, назначен от римските власти. Преди това той беше подбудил Синедриона да иска смъртта на Христос, пророкувайки, макар и несъзнателно: **"Вие нищо не знаете, нито вземате в съображение, че за вас е по-добре един човек да умре за хората, а не да загине целият народ. Това не каза от себе си, но бидейки първосвещеник през оная година, предсказа, че Исус ще умре за народа, и не само за народа, но и за да събере в едно разпръснатите Божии чада"** (Йоан 11:50-52).

Въпрос 2: Как пророческото слово на Каиафа в крайна сметка се изпълни?

ПОМАЗВАНЕТО НА ХРИСТОС ВЪВ ВИТАНИЯ (Матей 26:6-13; Марк 14:3-9; Йоан 12:1-8)

Това забележително събитие е представено в две от синоптичните евангелия, на Матей и на Марк, за да ни разкрие непосредствения повод за решението на Юда да предаде своя Учител. Малко след като беше смъртен от Исус, той отиде да се срещне с главните свещеници, за да се спазари за цената, срещу която щеше да им Го предаде.

"А когато Исус беше във Витания, в къщата на Симон, прокажения, приближи се до Него една жена, която имаше алабастрен съд с много скъпо миро, което изливаше на главата Му, като бе седнал на трапезата" (Матей 26:6-7, KJV). Исус беше в дома на Симон, прокажения, по време на тези събития. Но това не означава, че Симон беше прокажен по това време. Вероятно го наричаха така заради минала проказа върху него или семейството му, от която Исус го беше изцелил, но продължаваха да се обръщат към него с това прозвище, в памет на неговото очистване. Подобно се случи и с Матей, бирника. Въпреки че той изостави съмнителния си бизнес и последва Господ, все пак, дори и до днес за него се говори като за Матей-бирника. В случая със Симон, вероятно широкото разпространение на неговото име сред юдеите налагаше и употребата на допълнително прозвище; както със Симон Зилот (**Матей 10:4**); кожаря Симон (**Деяния 9:43**); Симон Йонов (**Матей 16:17**) и т.н....

Тази паметна вечеря трябва да е била предшествана от старателна подготовка, в хода на която една жена разбра, че очакват да пристигне Самия Господ. И тъй, тя реши да Го изчака, за да Го помаже с благовонно масло. На тази вечеря се откроява истинското смирение на Христос и Неговата снизходителност към бедните и нископоставените. За Него беше обичайно да яде и да пие с онези, които бяха отхвърлени от обществото. Какъв живот на праведност и смирение!

Жената в нашия текст донесе алабастрен съд с много скъпоценно миро и го изля върху главата на Господ, докато Той се хранеше. Колко скъп подарък направи тази жена на Господ! Тя оцени Господ толкова много, че Му отдаде почитта си като Го помаза с толкова скъпоценно миро. Любовта, с която обичаме Господ, ни принуждава да Му дадем най-доброто от себе си. Поради Неговата саможертва и любовта Му към нас Той не заслужава нещо по-малко от най-доброто. Когато обичаме Господ с цялото си сърце, с целия си ум и с всичката си сила, никоя жертва за Него няма да ни се струва твърде голяма.

Въпрос 3: Как днес на практика можем да докажем любовта си към Бог?

Любовта на тази жена към Господ, доказана на дело в нашия текст, поставя голямо предизвикателство пред вярващите, които правят надути изповеди, че обичат Бог. Те не само че не служат жертвоготовно и всеотдайно на Бога, но и показват липса на каквато и да било любов към Господ, измъквайки се хитро от работата за Бога или служейки Му с половин сърце.

Помазването, което жената извърши над Господ, беше тържествен акт на поклонение и преклонение пред Божия Син, Който е достоен да му отдадем безрезервно себе си и всичко наше. По ирония, точно тези, които познаваха Господ, които Го бяха видели преобразен в слава, които бяха близки с Него, които знаеха много повече за величието, божествеността и вечната Му слава и които трябваше да вдъхновяват другите да се покланят и прекланят пред Него, точно те бяха хората,

които възнегодуваха срещу постъпката на жената. **"А учениците, като видяха това, възнегодуваха, казвайки: *Защо се прахоса това? Защото това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на сиромасите"* (Матей 26:8-9).**

Хората са недоволни, когато видят проява на великодушие и доброжелателност, защото чувстват осъждане върху собствения си егоизъм и липса на щедрост. Те порицават подобни деяния. Заклеймяват ги като прахосничество и парадирание с благосъстояние. Отговорът на Господ осъжда безбожието на хората, склонни да омаловажават и критикуват онези, които се стремят да угодят на Бога. Важно е да преценим внимателно мотивите си и да изпитаме причината, поради която коментираме деянията на другите. Господ никога няма да обезкуражи духа на истинския поклонник. Той ги смъмра: **"*Защо досаждате на жената?"* (стих10).**

Въпрос 4: Какво разкрива негодуванието на последователите за състоянието на техните сърца?

Дарът на скъпоценното миро спечели за тази жена похвала за вечността. Господ каза: **"*Истина ви казвам: Гдето и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя стори"* (Матей 26:13).**

Интересно е да отбележим, че докато учениците осъждаха жената, Господ я похвали. Той възнагради предаността ѝ, родена от искрената ѝ любов към Бога. Такъв акт на посвещение ще бъде винаги възнаграден. Ние ще бъдем запомнени с това, което сме направили. Днес, съгласно пророческото изказване на Господ, делото на тази прекрасна смирена жена още кънти. Именно то е във фокуса на днешното ни учение. Ние научаваме, че оценката и одобрението на Господ са далеч по-велики от човешките критики или слава. Похвалата от Божиите уста привлича далеч по-големи благословения и награди отколкото коментарите на хората. Ние трябва винаги да се намерим верни пред Бога, така че Неговото благоволение да донесе в живота ни успех, мир и сила.

Нека хората с плътски умове да обсъждат нашата любов и преданост към Бога. Нека да презират нашата вяроност и посвещение. Ние няма да позволим това да ни обезкуражи. Ще продължим да живеем вярно за нашия Бог. **"*Защото Бог не е несправеден, та да забрави това, което извършихте и любовта, която показахте към Неговото име, като послужихте и още служите на светиите"* (Евреи 6:10).** Ние няма да позволим неодобрението на хората и подигравките на скептиците да ни попречат да вършим това, което е право и достойно за нашия Бог.

Въпрос 5: Какво трябва да е нашето отношение към негативните коментари на хората, когато вършим Божиата воля?

ПРЕДАТЕЛСТВОТО

(Матей 26:14-16; Марк 14:10-11; Лука 22:3-6)

"*Тогава един от дванадесетте, наречен Юда Искариотски отиде при първосвещениците и рече: Какво обичате да ми дадете и аз ще ви Го предам? И те му претеглиха тридесет сребърника. И от тогава той търсеше удобен случай да им Го предаде"* (Матей 26:14-16)

Много смущаващо е, че един Христов последовател падна дотолкова, че да предаде своя Учител за пари. Това, че той беше един от дванадесетте избрани, които ходеха навсякъде с Него и бяха вкусили силата Му, славата Му и любовта Му, прави греха на Юда Искариотски особено отвратителен. Този същият Юда, по времето, когато беше призван от Исус, трябва да е оставил всичко, за да Го последва.

Какво го беше накарало да следва Господ по целия път, само за да се откаже от всичко накрая? Никой не знае. Копнежът по мимолетните неща на този свят трябва отдавна да се е спотайвал в сърцето му. Юда беше по-себичен от Яков и Йоан, които искаха по-превъзходни позиции за себе си при възвеличаването на Христа. Служейки като ковчезник (или касиер), той беше пленен от парите, **"защото бе крадец"** (Йоан 12:6). Преди това Господ го беше предупредил: **"Не Аз ли избрах вас дванадесетте, и един от вас е дявол?"** (Йоан 6:70), при все това той не обърна внимание на предупреждението на своя Учител.

Въпрос 6: Каква беше причината за падението на Юда?

Вероятно Юда ходеше в лошите си пътища като гледаше на тайните си копнежи като на маловажен акт на нелоялност, но те се обърнаха в заробваща страст, която го пояде. Той се предаде на дявола малко по малко, докато подпечата своята присъда, предавайки Господа за несправедна заплата (**Деяния 1:18**). Христос все по-често говореше за предстоящата Си смърт, (което означаваше, че всяка надежда за някакво облагодетелстване около Него умираше), а накрая и смъра учениците Си по повод коментара им за прахосването на скъпоценното миро. Това трябва да са били последните камъчета, които обърнаха каруцата на Юдовия живот. Той реши да предаде своя Учител.

Той трябва да си е мислел, че верността не води до никаква печалба. И така, той се присъедини към първосвещеника и старейшините с уговорката да предаде своя Учител на смърт заради печалба. **"Какво обичате да ми дадете ...?"** попита той. Това беше зло, което трудно можеш да си представиш. Това беше върхът на подлостта и предателството. Ако той беше обърнал внимание на Господното предупреждение за опасността от сребролюбие, може би нямаше да стигне толкова далече. Исус поучаваше с пълна сериозност: **"...какво ще се ползува човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? или какво ще даде човек в замяна на живота си?"** (Матей 16:26).

Понеже Юда не обърна внимание на тези предупреждения, той падна и падането му беше голямо. Така, в резултат от неконтролируемата му страст към богатствата на този свят, близкото му общение с Господ се сгромоляса от славата в тинята и потъна в клопката на падението, безнадеждността и вечното осъждане. Тук всеки вярващ трябва да размисли върху отношението си към богатата на този свят! Това ни учи да внимаваме на себе си и да бдим за живота си, така че да не допуснем момент на неблагоприятно поведение (по отношение на пари или жени) да разруши делото за Господа, което сме градили години на ред. **"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (1 Коринтяни 10:12).

Въпрос 7: Какво научихме от днешното учение?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	1 Йоан	1-2	Исус Навиев	18
Вторник	..	3-4	..	19
Сряда	..	5	..	20-21
Четвъртък	2Йоан & 3Йоан	1&1	..	22
Петък	Юда	1	..	23-24
Събота	Откровение	1-2	Съдии	1
Неделя	..	3-4	..	2-3

Стих за запомняне: "А в първия ден на празника на безквасните хлябове учениците отидоха при Исуса и рекоха: *Где искаш да Ти приготвим, за да ядеш пасхата*" (Матей 26:17)

Текст: Матей 26:17-30

Нашето учение днес се фокусира върху спазването на Пасхата от Христос вечерта преди Неговото залавяне. Пасхата беше един от религиозните празници на евреите, които Бог им беше заповядал да пазят. Тя беше усановена по времето на последната язва, която Бог нанесе върху египтяните, за да накара Фараона да освободи Божиите люде от робството им. В онази нощ Бог уби всяко първородно измежду египтяните, и човек, и животно, докато първородните на израилтяните бяха пощадени. Затова и празникът получи името "Песах", което на еврейски означава "да заобиколя, да прескоча, да пощадя". След това Бог заповяда на израилевте чада да отбелязват това събитие всяка година на четиринадесетия ден от месец Авив, което приблизително се пада месец април от нашия календар.

Като заповяда на израилтяните да пазят Пасхата, Бог искаше Неговите хора да научат колко важни предпоставки за спасението са вярата и покорството. Той също искаше те да схванат принципа на изкуплението чрез кръв, който съвършено се осъществи в Исус Христос, истинският Божий Агнец, който умря за греховете на света.

Пред лицето на предстоящите страдания и смърт Христос отдели време да празнува Пасхата. Тук отново изпъква Неговият стил на поучение – Той поучаваше покорство на Божиите заповеди чрез практикуване и личен пример. Само тези, които се покоряват на Божиите заповеди, имат моралното право да поучават другите на покорство. Той също ни показва, че заобикалящите ни обстоятелства не трябва да ни пречат да изпълняваме религиозните си задължения. На тази последна Пасха Христос даде ново значение на този празник, с което се сложи край на спазването му от вярващите. Той установи Господната вечеря като постоянен обичай за възпоменание на Неговата смърт докле дойде Той. Тази последна Пасха стана първата Господна вечеря.

Въпрос 1: *Какви поуки за нас има във факта, че Исус спазва обичая на Пасхата?*

ИСТОРИЧЕСКИ ПРОИЗХОД НА ОБИЧАЯ "ПАСХА"
(Изход 12:1-20,43; 13:4-10; Числа 9:1-3; Левит 23:5;
Второзаконие 16:1-8; Езекиил 45:21)

Израилтяните бяха роби в Египет и викаха към Бог, Който изпрати Мойсей да ги освободи от жестоката робия. Но управникът на Египет, Фараонът, се възпротиви на тази идея. Бог нанесе девет язви, една от друга по-тежки, за да смекчи коравосърдечието на Фараона. Но той остана непреклонен докато Бог не изпрати и десетата язва, която окончателно пречупи упорството му. За една нощ ангелът на смъртта изби всички египетски първородни, и човек, и животно.

За да предпази първородните на Израил, Бог постанови Пасхата. Той заповяда всяко семейство да си отдели агне на десетия ден от месец Авив. Две по-малки

семејства можеха да споделят едно агне. Агнето требваше да бѐде без недостаток, едногодишно мѝжко (младо и крехко) и требваше да бѐде пазено до четиринадесетия ден на месеца. Тогава те требваше да го заколят и да съберат крѝвта му в паница. С нея требваше да намажат стѝлбовете и горния праг на вратите. Участниците требваше да останат вѝтре, за да ядат месото печено на огѝн с безквасни хлябове и горчиви треви. Бог забрани месото на Пасхата да се яде сурово или варено. То требваше да бѐде бѐде печено на огѝн. Трѝбваше да изядат цялото агне за една ноц, без да оставят нищо до сутринта. Ако нешто останеше до сутринта, требваше да бѐде изгорено с огѝн. Те требваше да бѐдат изцяло облечени: **"препасани през крѝста си, с обущата на нозете си и тоягите в рѝцете си"** (Изход 12:11), докато ядяха **"набързо"** Пасхата. Чадата на Израел се покориха на Господ вѝв всеки детайл на Пасхата и бяха опазени от ангела на смъртта. И днес сѝщо, ако вярващите се покоряват на Божието Слово, ще се радват на Неговите милости.

Вѝпрос 2: Какво означава "Пасха"? Какѝв е производѝт на Пасхата? Какви са приликите и разликите между Пасхата и Господната вечеря?

ВАЖНОСТТА НА ВѝЗПОМЕНАНИЕТО

(Изход 12:26-27; 13:8-9; Числа 16:36-40; Исус Навиев 4:1-9)

"И когато чадата ви попитат: Какво искате да кажете с тая служба? Ще отговорите: Това е жертва в спомен на минаването на Господа, който отмина кѝщите на израилтяните в Египет, когато поразяваше египтяните, а избави нашите кѝщи. Тогава людете се наведоха и се поклониха" (Изход 12:26-27)

Бог иска хора Му да помнят Неговото изкупително дело и чудесата Му. Вѝзпоменанието е важно поради няколко причини:

Първо: да укрепи вярата в Бога вѝв време на нужда или опасност. Припомнянето на Божията вярност в миналото е противоотрова за всяко безпокойство или страх пред лицето на задаваща се опасност или несигурност.

Второ: такива вѝзпоменания дават вѝзможност на по-младите да научат за Божията сила и вярност. Обичаят "Пасха" беше едно аудио-визуално средство за обучение на младото поколение в Израел, което ги запознаваше с божественото избавление на народа им от робството и с Божията милост и закрила.

Трето: дадените от Бога моменти за вѝзпоменание често ни насочват кѝм предстоящата Божия програма за Неговите люде. Пасхата ни водеше кѝм Исус Христос, истинският Божий Агнец.

Четвѝрто: вѝзпоменанията винаги ни предупреждават срещу греха.

За жалост, хората често забравят това, което требва да помнят. Докато Израел си спомняше за краставиците, лука, чесъна и охолството в Египет, те забравяха за горчивите треви и пасхалното агне. Вѝпреки че те продължаваха да празнуват Пасхата, те загубиха нейната духовна стойност и това я сведе просто до една церемония. По времето на Христос бизнес-ориентираните ненаситни религиозни водачи я бяха превърнали вѝв вѝзможност за нечестива печалба. Те толкова бяха опорочили Пасхата и нейното агне, че по времето, когато дойде истинският Божий Агнец, Чиято поява те очакваха, те не можаха да Го разпознаят. Вярващите от днешното поколение требва сѝщо да сме много внимателни, да не би да обѝрнем събитията с дѝлбока духовна значимост в булевард за тѝрговски инициативи и експлоатация на нашите братя. Мнозина гледат на религиозните събрания като на една вѝзможност да развиват активен бизнес и да правят бизнес контакти.

Въпрос 3: Изброй поне три причини, поради които вярващите трябва да си спомнят Божието изкупително дело и чудеса.

ЗНАЧЕНИЕТО НА ПАСХАТА (Йоан 1:29; 1 Коринтяни 5:7-8; 1 Петрово 1:18-19)

Пасхата има няколко значими и вдъхновяващи сходства с Исус Христос. Исус изпълни всеки детайл на Пасхата в поредица от събития, които се подредиха по точно определен начин. Виждаме три значения на Пасхата, които намериха своя естествен завършек в Христос.

Първо: Пасхата символизираше божественото избавление на Израил. Във всяка епоха Бог винаги е осигурявал начин, по който човек да избегне осъждението. По времето на Ной - това беше ковчегът. В Египет – това беше кръвта на агнето. В наши дни – това е Христос, Божият Агнец, Чиято кръв може да спаси и най-лошия грешник, ако той повярва и се покае.

Второ: Пасхата е пророчески символ на Христовата изкупителна жертва за целия свят. Наредбата за Пасхата посочваха различни аспекти на Христовата жертвена смърт. Той беше *отделен* преди самата жертва от Божията ръка (**Изход 12:3**). Той беше *убит* по време на Пасхалната жертва и *понесе огъня* на Божия гняв срещу греха, точно както Пасхалното агне биваше изпичано на огън (**Изход 12:8-9**). Както Израил получи защита чрез Пасхалното агне, днес личности и цели семейства, които дойдат под закрилата на Неговата кръв, ще бъдат спасени от вечната смърт. И Святият Дух ни уверява още веднъж: **"Повярвай в Господа, Исуса Христа, и ще се спасиш, ти и домът ти"** (Деяния 16:31).

Участниците в Пасхата трябваше да изядат цялото агне и то бързо. Така също, грешникът, който иска да бъде спасен, трябва да приеме Христос без да отлага. Исус използва яденето на Пасхата като преобраз за Себе Си, като каза: **"Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син, и не пиете кръвта Му, няма да живеете в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и аз ще го възкреса в последния ден"** (Йоан 6:53-54). Исус нямаше предвид, че буквално трябва да ядем плътта Му и да пием кръвта Му, както някои погрешно си помислиха тогава. Да ядем плътта Му и да пием кръвта Му е образен начин да се каже, че ние Го приемаме в сърцата си и Той става Източник на нашия живот и сила. Трябва да отбележим, че Исус направи това изявление, защото хората се приготвиха тогава за Пасхата (**Йоан 6:4**). Кое е още едно свидетелство от Неговите уста, че Той е Пасхалният Божий Агнец.

При яденето на Пасхата хората бяха облечени, обути и готови за дълго пътешествие. Подобно, ония, които приемат Христос, трябва да са готови да се отделят от света и да тръгнат по пътя на вярата. Горчивите треви на Пасхата им напомняха за жестокото робство в Египет. Вярващите в Христос ще изпитат горчивината на гоненията и на всекидневното носене на кръста. Те не бива да отбягват горчивите опитности или божественото дисциплиниране и поправление, когато те идват. Безквасният хляб е образ на безгрешното тяло на Исус, тъй като в писанията квасът символизира греха. По време на Пасхата израилтяните претърсваха всеки кът в жилищата си, за да намерят и отстранят и най-малката следа от квас. Така също вярващите трябва да изпитват техния живот и да се очистят от всеки квас на злоба, нечестие, лицемерие, фалшиви учения, светщина и какъвто и да е грях (**1 Коринтяни 5:7-8; Лука 12:1; Матей 16:6,12**).

Трето: Пасхата поставя ново начало за Израел. Тя отбелязва започването на новата година, ново служение, свобода, нови взаимоотношения и обновено поклонение. Те вече не брояха времената както правеха това египтяните. Подобно, при нашето новородение, старото премина и всичко стана ново (**2 Коринтяни**

5:17). Денят, в който ние се раждаме отново, става по-важен от деня на раждането ни в греха. Следователно, нашият нов живот не бива повече да носи позора или характера на стария ни живот.

Въпрос 4: *Посочи сходствата между Пасхалното Агне на евреите и Исус. Какво е значението на Пасхата за вярващите днес?*

ПОСЛЕДНАТА ВЕЧЕРЯ НА ХРИСТОС (Матей 26:17-24; Лука 22:7-15)

"А в първия ден на празника на безквасните хлябове учениците отидоха при Исуса и рекоха: Где искаш да Ти приготвим, за да ядеш пасхата?" (Матей 26:17)

Това беше последната Пасха на Господ преди разпятието и възнесението Му. Последователите Му винаги правеха Пасхата си с Него. Те Го попитаха къде трябваше да я приготвят. Петър и Йоан бяха изпратени да приготвят Пасхата в дома на един неназован по име последовател. Истинските последователи винаги са готови да предоставят притежанията си да бъдат употребени от Христос. Мнозина днес не са готови да предоставят техните домове дори за братски общения, камо ли да предоставят домовете и имотите си на църквата за Божията работа. Те оправдават себе си с това, че хората могат да измърсят домовете им или могат да откраднат имуществото им. Истинските вярващи не биха задържали своите блага от Снабдителя на благата. Когато настъпи вечерта, Исус седна с дванадесетте да яде Пасхата. Докато ядяха, Исус заяви, че един от тях ще Го предаде. И те се **"пренаскърбиха"** (Матей 26:22). Реакцията на последователите е много поучителна за вярващите днес. Ние трябва да се наскърбяваме когато близки вярващи станат жертва на примамките и атаките на Сатана. Вместо да злорадстваме и да клюкарстваме за падението на християнина, ние трябва да сме наскърбени и молещи се, да не би и ние да паднем в подобно изкушение (Галатяни 6:1).

Всеки един от учениците Му зададе въпроса: **"Да не съм аз, Господи?"**. Задавайки този въпрос, единадесетте признаваха своето невежество по отношение на собствените си сърца. Те не проявиха нездрава склонност да говорят за лицемерието и нечистотата на другите. Само божествено просветление може да разкрие подлостта, която се крие в човешкото сърце (Еремия 17:9). Христос веднъж беше порицал Яков и Йоан с думите: **"Вие не знаете на какъв сте дух..."** (Лука 9:55). Те бяха невежи за отмъстителността, която грижливо се криеше под маската на ревност за Христос. Затова Библията ни заповядва да изпитваме себе си. Всеки път, когато чуем пламенно послание срещу греха, трябва да се попитаме **"Да не съм аз, Господи?"**, вместо да си мислим, че Господ сигурно има предвид еди-кой си брат или сестра.

Въпрос 5: *Какви поуки можем да извлечем от начина, по който последователите на Христос реагираха на изказването Му, че някой от тях ще Го предаде? Каква трябва да е нашата реакция всеки път, когато чуем предупреждение от Бога срещу греха?*

И все пак, въпросът **"Да не съм аз..."** от устата на Юда беше израз на очевидно лицемерие и закоравено непокаяно сърце. Той вече се беше уговорил с първосвещениците за каква сума щеше да им предаде Христос (Матей 26:14-16). Затова, когато мислите на сърцето му бяха разкрити, той трябваше да падне по очи и

да се покае. Може би той дори се съмняваше в Христовото Всезнание, мислейки, че това, което Христос каза, е просто предположение. Защото той беше крал дълго време от парите на касата, а Христос не беше Го разкрил (**Псалми 50:21**). **"Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е всецяло предадено да струва зло"** (Еклезиаст **8:11**).

Много грешници и вероотстъпници правят същото днес. Когато Бог разкрива техните тайни грехове и мисли, било чрез посланието от амвона или при съветването с църковните старейшини, те си придават религиозно изражение, само за да се закоравят още повече. Окончателно, те извървяват пътя си в грях и пристигат във вечната смърт. Трябва да отбележим, че Юда не нарече повече Исус **"Господи"**, както направиха другите. Той се обърна към Него с **"Да не съм аз, Учителю?"**. Грехът беше избуял и беше унищожил убеждението на Юда относно Господ Исус.

За да не остави каквото и да било съмнение, Исус отговори на учениците Си, давайки им знак: **"Който натопи ръката си заедно с Мене в блюдото, той ще Ме предаде"** (Матей **26:23**). Той също каза: **"Той е онзи, за когото ще затопя залька и ще му го дам. И тъй, като затопи залька, взема и го подаде на Юда Симонова Искаротски"** (Йоан **13:26**). Юда беше определил знак, чрез който да предаде Христос: **"Когото целуна, Той е"** (Марк **14:4**), така че уместно беше той също да бъде разкрит чрез знаци.

РАЗОБЛИЧАВАНЕТО НА ЮДА ИСКАРИОТСКИ И ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ СРЕЩУ ОТСТЪПНИЧЕСТВОТО (Матей 26:23-25; Йоан 13:21-30)

"И Юда, който Го предаде, в отговор рече: Да не съм аз, Учителю? Исус му каза: Ти рече" (Матей **26:25**)

Господ Исус му отговори положително, за да го увери, че тайният му план е разкрит, и да го призове към покаяние. Но всичките разобличения, призиви и предупреждения потънаха в нечуващите му уши. Случаят на Юда, който първо беше апостол, а после стана отстъпник, е предупреждение за всички вярващи от последните времена. Той е пример за живот, напълно разрушен от греха. Бидейки с Исус, той получи велик призив и рядка възможност за развитие. Но животът му свърши ужасно трагично поради любовта му към парите. Въпреки че Исус изрече проклетие върху човека, който ще Го предаде (**Матей 26:24**), все пак Юда реши да продължи с коварството си. Продължаването в греха закоравява сърцето му и той стигна точката, след която нямаше връщане. Онова, което започна като невинно скъперничество и неудържим копнеж по света, се беше развило напълно в неизцелимо отстъпничество. И когато Исус му подаде залька и каза: **"Каквото вършиш, върши го по-скоро"** (Йоан **13:26-27**), той веднага излезе, за да подпечата осъждението си. Библията ни казва: **"... а беше нощ"** (Йоан **13:30**).

Вярващите са предупредени да разпознават пътя на греха и да го избягват. **"А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава страстта зачева и ражда грях, а грехът, като се развие напълно, ражда смърт"** (Яков **1:14-15**).

Христовата оценка за живота на човека, който Го предаде, се събра в едно изречение: **"Добре щеше да бъде за този човек, ако не бе се родил"** (Матей **26:24**). Трябва да отбележим, че критерият, по който Христос оценява и отсъжда живота на човека е неизменно духовен. От гледна точка на вечността, по-добре е човек да не се е раждал, отколкото да се роди, да преуспява и да умре в този свят без да бъде новороден. Исус каза: **"Внимавайте и пазете се от всяко"**

користолюбие; защото животът на човека не се състои в изобилието на имота му... Понеже какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а изгуби живота си?" (Лука 12:15; Марк 8:36).

Въпрос 6: Какви уроци има за вярващите в неочакваната промяна на Юда Искариотски от апостол в отстъпник? В светлината на това какво ще кажем за учението "веднъж спасен - завинаги спасен"?

ВЪВЕЖДАНЕТО НА ГОСПОДНАТА ВЕЧЕРЯ

(Матей 26:26-30; 1 Коринтяни 11:23-34; Лука 22:14-20; Марк 14:22-26)

"И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови, и го разчупи и като го даваше на учениците, рече: Вземете яжте; това е Моето тяло" (Матей 26:26)

На тази последна Пасха, която Исус направи със Своите ученици, Той въведе Господната вечеря. Ние сме запознати с целта на този обичай от самото му основаване.

Първо: той беше установен за възпоменание на Христовите страдания и смъртта Му за нашите грехове. Това е постановението от Бога начин да погледнем назад, към кръста.

Второ: той съдържа в себе си очакване за Христовото завръщане. При тази първа Господна вечеря, Господ Исус погледна отвъд смъртта Си, към Царството на Отца Си, когато ще пие отново плода на лозата със Своите прославени светици. Вярващите също трябва да гледат отвъд тежестта на кръста към славата на идещия Христос. **"Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (1 Коринтяни 11:26).**

Трето: Господната вечеря се приема с очакване на Христовото опрощение за нашите грехове и на всички новозаветни привилегии. Онова, което беше непосилно за кръвта на юнци и козли, е възможно чрез кръвта на Исус.

Четвърто: това е възможност за предупреждение към безочливите грешници и отстъпници за последствията от техните грехове. Исус използва тази първа Господна вечеря да призове Юда към покаяние. Докато е гледал на разчупения хляб и на виното, съвестта му трябва да му е нашепвала неизбежните последствия от неговия нечестив план. Също така ония, които, подобно на Юда, участват в Господната вечеря, криейки грях в живота си, са изправени лице в лице с неминуемите последствия от техния грях. Това е грехът на човек, виновен за разчупването на Христовото тяло и за проливането на Неговата кръв. Самите символи на Господната вечеря го предупреждават да избягва греха като чума.

Пето: Господната вечеря предоставя възможност за самоизпитване. Учениците попитаха: **"Да не съм аз, Господи?"**. Библията днес ни казва: **"да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата" (1 Коринтяни 11:28).**

Шесто: Господната вечеря е уникална възможност да обновим и укрепим взаимоотношенията в нашето събрание. Споделянето на хляба и виното ни припомня, че ние сме една духовна плът и кръв. Пукнатините в стената на единството между вярващите се поправят, когато участниците ядат и пият за Христовата кръв на Господната трапеза.

Христос завърши това събитие с думите: **"отсега няма вече да пия от тоя плод на лозата, до оня ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Отца Си" (Матей 26:29).** Исус гледаше отвъд, към срещата Си с истинските вярващи на Сватбената трапеза на Агнето (**Откровение 19:7-9**). Не всички онези, които днес

участват в богослужението "Господна вечеря", ще могат да седнат с Исус, когато Той отново ще пие плода на лозата в Царството на Отца Си. Юда беше на първата Господна вечеря, но той няма да бъде с Христос на Небесната трапеза. Само светиите, които ще бъдат грабнати, ще бъдат там. Ти ще бъдеш ли там?

Виждаме, че след Господната вечеря Христос и последователите Му изпяха химн. Това е бил най-вероятно някой от хвалебствените псалми (115-118), които са се пяли по време на Пасхалните празненства. И днес ние трябва да се научим да пеем и да оценяваме високо новозаветните благословения с химни и песни. Трябва да предпочитаме тях пред широко-разпространените "Вавилонски" музики на днешното време. Истинските християнски песни издигат душите ни към Бога и ни приготвят да извършим Божията воля. След химна, Христос и учениците Му отидоха на Елеонския хълм, за да посрещнат най-яръстната атака на Сатана.

Въпрос 7: Посочи шест причини за въвеждането на Господната вечеря? Какво е значението на християнските химни и песни?

Библейското отслужване на Господната вечеря изисква спазването ѝ с характерните за нея символи. Двата символа, дадени от Господ, са безквасният хляб (който символизира безгрешното тяло на Христос) и плода на лозата (пресният сок от грозде, който символизира Неговата свята кръв). Обикновено, при отслужването на Господна вечеря, се правят три основни грешки.

Първата е заместване на безквасния хляб от хляб с мая или даже от бисквити; както и заместване на сока от грозде с безалкохолни напитки, натурални сокове и даже алкохолни вина. Никакви заместители не могат истински да представят плътта и кръвта на Христос, нито пък имат авторитета, даден им от писанието.

Втората грешка е пресътворяването. При нея се твърди, че, след молитвата, символите се превръщат в истинското тяло и истинската кръв на Исус.

Третата е фалшивото доказателство. Тя утвърждава, че истинското присъствие на Христовото тяло се намира вътре в тези символи.

И трите практики са небиблейски. Хлябът и плода на лозата са само символи на Христовото тяло и, съответно, на Христовата кръв.

Когато вярващите участват достойно и редовно в Господната вечеря, те се радват на всички блага, произтичащи от Христовата жертвена смърт. Но недостойният участник, подобно на Юда Искариотски, **"яде и пие осъждане на себе си"** (**1 Коринтяни 11:29**). Това са ония, които отказват да се покаят за греховете си.

Въпрос 8: Спомени какви погрешни вярвания имат хората за символите на Господната вечеря? Какво е последствието от недостойното участие в Господната вечеря?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	5-6	Съдии	4-5
Вторник	..	7-8	..	6
Сряда	..	9-10	..	7-8
Четвъртък	..	11-12	..	9
Петък	..	13-14	..	10-11
Събота	..	15-16	..	12-13
Неделя	..	17-18	..	14-15

Стих за запомняне: "Но всичко това стана за да се сбъднат пророческите писания. Тогава всички ученици Го оставиха и се разбягаха" (Матей 26:56)

Текст: Матей 26:31-56

След последната Пасха и въвеждането на Господната вечеря Исус заведе Своите единадесет ученици на Елеонския хълм. По това време Юда Искариотски беше вече напуснал групата им, за да уточни за последно с първосвещениците и старейшините общия им план за залавянето на Исус. На Елеонския хълм Исус предрече отстъплението на Петър. След това Той влезе в градината на Гетсимания (което значи преса за зехтин), където се помоли, преди да бъде предаден и заловен.

Исус знаеше, че е дошло време за открита среща със Сатана. Познавайки всички човеци, включително последователите Си, Той предрече, че в изпълнение на пророкуваното, всички ще изпаднат в грях и ще Го оставят. С това Той искаше да ги предупреди и да ги подтикне да бдят и да се молят. Христос предупреди единадесетте Си ученика за техния предстоящ провал, но те бяха твърде самоуверени, за да слушат. Те чувстваха, че са силни и че са далеч от падението. **"А Петър в отговор Му рече: Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня"** (Матей 26:33). Все пак, Исус, бидейки Всезнаещ, погледна на Петър и му рече: **"Истина ти казвам, че тая нощ, преди да пее петелът, три пъти ще се отречеш от Мене"** (Матей 26:34). Петър отново отвърна, че по-скоро ще умре с Христос, отколкото да се отрече от Него. Всички останали ученици дадоха същото обещание. Мнозина от нас отговарят по подобен начин, когато се срещнат с предупрежденията на писанията.

От Христовото предупреждение ние научаваме, че никой не е застрахован от падение. Затова ние трябва да бдим и да се молим. Отговорът на Петър ни показва стъпките, които водят към падението. **Първо:** той отвърна с високоумие и чувство за себе-достатъчност. **"Гордостта предшествува погибелта, и високоумието - падането"** (Притчи 16:18). **Второ:** отговорът му беше последван от отказ да вземе под внимание предупреждението на Писанието: **"Благоразумният предвижда злото и се укрива, а неразумните вървят напред - и страдат"** (Притчи 27:12).

Въпрос 1: Покажи четири библейски стиха, предупреждаващи за опасността от гордостта и самоувереността.

НАСТОЙЧИВАТА МОЛИТВА НА ХРИСТОС В ГЕТСИМАНИЯ
(Матей 26:36-46; Марк 14:32-42; Лука 22:40-46; Евреи 5:7-8; 12:3-4)

С приближаването на Исус към Голгота непосилното бреме хвърляше душата Му в дълбока агония. Агонията Му беше толкова силна, че Той взе със Себе Си в градината някои от учениците Си, за да се молят. Той им каза да останат, за да бдят с Него, а Сам Той отиде по-навътре в градината да се моли. Има няколко момента в тази особена молитва. **Първо,** Той беше Сам с Бог; **второ,** чрез нея Той се покори на Божията воля; **трето:** Той беше настойчив; **четвърто,** молитвата го доведе до близко взаимоотношение с Бога.

Агонията на Исус в градината беше причинена от очакването да понесе греховете на целия свят в Своето безгрешно тяло. **"Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога"** (2 Коринтяни 5:21). Изгледите да бъде отделен от Отца, което щеше да стане в момента, в който Той заеме мястото на грешниците пред Бога, Го изпълваше с лоши предчувствия. Синът никога не беше се отделял от Отца. Но тъй като беше дошъл да умре вместо нас, Той трябваше също да понесе и нашето наказание. Следствието на това е, че Отец щеше да Го изостави, понеже Той щеше да стане като грешник. Защото очите на Бога са **"твърде чисти"**, за да гледат злото, и не могат да погледнат извращението (Авакум 1:13). Бог няма нищо общо с греха, дори когато човекът, натоварен с греха, е Собственият Му Единороден Син. Мисълта и очакването на това отделяне потопи Исус в агония. Това беше чашата, която искаше да Го отmine. Христос се боеше не толкова от физическите страдания, колкото от духовната болка при отделянето от Отца. Всъщност, на кръста, вопълът на Исус **"Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил?"** не беше плод на физическото Му страдание, а на агонията от действителното отделяне от Отца, което Той преживя.

Въпрос 2: Спомени някои характерни черти на Христовата молитва в Гетсиманската градина и изясни какви предизвикателства поставя тя пред тебе, като вярващ. Как мислиш, коя е причината за агонията на Христос в градината?

Молитвата на Исус в Гетсиманската градина съдържа много поуки за вярващите днес. **Първо:** тя ни учи как да се противопоставяме на трудностите и страданията в живота. Когато и да срещнем предизвикателство или изпитание по пътя си, молитвата е първото и най-добро средство (Яков 5:13). По този начин ние изясняваме нашата пълна зависимост от Бога. **Второ:** молитвата на вярващия не бива да е само "по спешност". Исус често отиваше в градината да се моли (Матей 26:36; Йоан 18:1-2). Щом като Исус имаше градина за молитва, всеки от нас трябва да си има **"вътрешна стая"** за редовен молитвен живот. **Трето:** ние трябва да постоим в молитва, докато получим увереност в отговора и тежестта се вдигне от сърцето ни. Христос се моли три пъти (по един час), казвайки едни и същи думи. Това не е празно упражнение, а настойчивост. В резултат дойде ангел и Го укрепил, за да посрещне смело и хладнокръвно Своето залавяне, изпитанията и разпятието Си. **Четвърто:** молитвата не е само средство за изпълнение на нашите желания, тя също е ключ към покорството на Божията воля. Понякога това, което искаме от Бог, влиза в конфликт с Неговата воля. В такива моменти ние трябва да сме готови да покорим волята си на Божията воля. Христос, в човешкото си естество, беше подчинил волята Си за изпълнението на Бащината воля. **Пето:** понякога ефективната молитва изисква агонизиране и ревностно умоляване за отговор. Христовата молитва беше съпроводена с кървава пот и ридание (Лука 22:44). **Шесто:** ние виждаме ужаса на греха и неговите последствия. Грехът породил необходимостта от Гетсимания и Голгота. Цената, която Христос трябваше да плати за нашето изкупление беше чудовищна. Затова всеки от нас трябва да бяга от греха. Всеки път, когато ние сме изкушени да съгрешим, трябва да си припомним Гетсимания.

Докато Христос минаваше през цялата тази агония, последователите Му спяха. Те тъкмо бяха обещали на Исус, че са готови да Го следват където и да иде, но сега дори не можаха да бдят в молитвата за самите себе си. Изявлението на Христос, че духът е бодър, а тялото немощно, разкриват разбирането на Христос, с което Той подходи към тази ситуация, и любовта Му към тях. Щом трябва да бдим в молитва и да побеждаваме в битките на живота, ние трябва да победим първо плътта. Павел каза **"аз всеки ден умирам"** и, на друго място, той каза, че поробва тялото си, за

да не се окаже накрая, че е тичал напразно (**1 Коринтяни 15:3; 9:27**). Последователите на Христос не можаха да се отрекат от себе си и да дисциплинират плътта си; не е чудно, че в часа на изпитанието всички се разбягаха (**Матей 26:56**).

Въпрос 3: *Какви поуки можеш да извлечеш като вярващ от факта, че Христовите последователи не успяха да се молят в Гетсиманската градина?*

НЕИСКРЕННОСТТА И ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ЮДА ИСКАРИОТСКИ (Матей 26:47-50; Марк 14:43-45; Лука 22:47-48; Притчи 26:24-26)

Докато Исус беше въввлечен в борба на живот и смърт със силите на Сатана, онези последователи, които Той беше повикал със Себе Си, спяха. Той им беше казал да бдят и да се молят, за да не паднат в изкушение. Редовният молитвен живот взема връх над изпитанията и ни дава увереност в постоянната победа. Но "спането" е откраднало духовната победа от много християни. Има време, което не е за спане, а за бдение и молитва. Трябва да отбележим, че същите тези ученици спяха и на планината на преображението (**Лука 9:32-33**). Най-лошо е духовното заспиване, което може да ни доведе до заспиване в смърт. Но Исус три пъти дойде да събуди учениците Си. Докато говореше на дремещите Си последователи за предстоящото предателство, се появи Юда, начело на множество въоръжени мъже. Очевидно той не беше спал като Петър и другите. Колко е вярно, че **"човеците на тоя век са по-остроумни спрямо своето поколение от просветените чрез виделината"** (**Лука 16:8**).

"И когато Той говореше, ето, Юда, един от дванадесетте, дойде, и с него голямо множество, с ножове и сопи, изпратени от главните свещеници и народните старейшини. А оня, който Го предаваше, беше им дал знак, казвайки: Когато целуна, Той е; хванете Го. И веднага се приближи до Исуса и рече: Здравей, Учителю! и Го целува. А Исус му каза: Приятелю, за какво си дошъл? Тогава пристъпиха, туриха ръце на Исуса, и Го хванаха" (Матей 26:47-50, KJV)

Юда предаде Исус с целувка (която обикновено е белег за приятелство). Това трябваше да посочи кой точно е Исус, за да не арестуват погрешно някого друго в тъмнината. Тази измамлива целувка беше последният контакт, който Юда осъществи с Исус преди трагичната си кончина. В противовес, ние виждаме любовта на Исус и Неговия призив към съвестта на Юда дори в момента на неговото предателство. **Първо:** Исус го нарече **"приятелю"**. Това означава, че Исус не се отрече от Юда до последния момент. Юда се отрече от Христос като Го предаде. **Второ:** Исус нежно го укори с думите: **"за какво си дошъл?"**. (**Матей 26:50**). **Трето:** Когато Петър отсече ухото на Малх, слугата на първосвещеника, Исус му забрани. После се докосна до нараненото ухо и го изцели (**Лука 22:50-51; Йоан 18:10-11**). Но тези неща не докоснаха съвестта на Юда, нито впечатлиха ужасната тълпа с него.

Последната среща на Исус с Юда Искариотски дава надежда на всеки вероотстъпник и грешник. Дори тогава вратата на милостта беше отворена за Юда. Ако той не беше се самоубил, а беше се покаял като другите последователи, той пак щеше да бъде простен. Това беше мерзко дело – приятел и последовател на Христос да предаде своя Учител. И все пак, в Христос нямаше и следа от омраза или гняв. Ние всички се нуждаем да се научим да се отнасяме по същия начин към тези, които ни онеправдат. Трябва да следваме примера на Исус.

Случаят на Юда Искариотски е предупреждение към всички вярващи. Макар че той беше вярващ и беше един от апостолите на Исус, той падна в грях. Той стана неспасяемо закоравен в греха. Учението "веднъж спасен – завинаги спасен" е пълна лъжа. Единственото условие за сигурността на нашето спасение е да се противопоставяме на всеки грях. Онези, които разкриват тайните на църквата на враговете отвън заради една или друга изгода, следват стъпките на Юда. Такива също са и хората, които остават в църквата, макар че планират зло срещу църквата и нейните, посочени от Бога, водачи. Въпросът на Исус към Юда може да бъде зададен на мнозина в църквата днес: **"за какво си дошъл?"**. Като верен член на църквата, като истински поклонник или като таен агент?

Въпрос 4: По какви начини някои, така наречени, вярващи постъпват като Юда?

СИЛАТА НА ХРИСТОС ДА ПОЛОЖИ ЖИВОТА СИ (Матей 26:51-55; Йоан 10:17-18; 18:4-9)

"Тогавя Исус му каза: Повърни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож от нож ще загинат. Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си, и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели? Но как биха се сбъднали писанията, че това трябва така да бъде?" (Матей 26:52-54)

След предателството на Юда тълпата хвана Исус. По това време се случиха две събития, които доказват, че Христос не беше заставен да принесе живота Си. С други думи, Той не умря просто като мъченик, но се принесе доброволно в жертва за нашите грехове. **Първото събитие** беше, че когато Той се идентифицира пред тълпата с думите: **"Аз съм"**, тълпата отстъпи назад и падна на земята (**Йоан 18:5-6**). По това време Той можеше да мине **"посред тях"** и да **"си отиде"** (както вече беше правил при друг случай, когато **"часът Му още не беше дошъл"**) (**Лука 4:30, Йоан 7:30**). Но Той не го направи, защото затова беше дошъл на света – за да може да умре за греховете на целия свят. **Второто събитие** се случи, когато хванаха Исус и Петър извади нож, за да Го защити, но Исус го спря с думите, че тия, които се залавят за нож, от нож загиват. С други думи, насилието ражда само насилие. Оръжията на вярващите не са плътски, а духовни. Исус подчерта, че Той би могъл да поиска от Отца Си да Му изпрати повече от 12 легиона ангели, за да Го защитят, ако би решил да избегне ареста. В един легион има 6000 ангели. Ако един ангел изби 185000 от войниците на Сенахирим за една нощ, колко души могат да убият за една нощ 72000 ангела? Разбира се, биха могли да убият цялото човечество. Но Исус не помоли за помощ, за да се изпълнят Писанията. Това доказва онова, което Той беше казал по-рано: **"Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си"** (**Йоан 10:17-18**).

Исус предизвика тълпата да дойде и да го хване. Те дойдоха за Него нощем и с оръжия, като че беше крадец или опасен престъпник. Но всичко това стана, за да се изпълни писанието.

Въпрос 5: Докажи, че Христос принесе доброволно живота Си.

По примера на Исус, християните също трябва да положат доброволно всичко свое в нозете на Христос. Те не бива да чакат да бъдат подтиквани или придумвани,

за да извършат волята на Отца. Господ търси онези, които са готови да предадат себе си и всичките си притежания, за да евангелизират и да основават нови църкви в "трудни" райони. Той търси онези, които ще дават жертвоготовно, за да подкрепят благовестието, но Той открива, че днес трудно се намират такива последователи. В днешно време християните искат да служат само когато знаят каква ще бъде печалбата им от това. Но Бог търси ония, които доброволно ще положат живота си в служба за Него. Това е единствената жертва, която Той приема.

ИЗПЪЛНЕНИТЕ ПРОРОЧЕСТВА ЗА ПРЕДАВАНЕТО НА ХРИСТОС И ЗАЛAVЯНЕТО МУ

(Матей 26:56; Псалми 41:9; Йоан 17:12; 18:9; Захария 11:12-13; 13:7; Йоан 17:12)

"Но всичко това стана, за да се сбъднат пророческите писания. Тогава всички ученици Го оставиха и се разбягаха" (Матей 26:56)

Исус подчерта, че Той ще бъде предаден и заловен в изпълнение на пророчествата. **Първо:** В Псалми 41:9 Давид беше пророкувал, че Той ще бъде предаден от приятел. **Второ:** Пророк Захарий пророкува цената от 30 сребърника, за която Христос беше предаден в **Захарий 11:12-13**. **Трето:** Той също предсказа разпръсването на учениците след залавянето Му **Захарий 13:7**. Както предрече Христос, всичките Му ученици Го изоставиха и се разбягаха веднага след ареста Му. Изведнъж Той се оказа Сам. Накрая последователите Му се съблазниха в Христос. Те не можеха да си обяснят как Месия може да бъде арестуван или как Божият Син може да бъде заловен от обикновени човеци. Парадоксът на Божия изкупителен план беше скрит за тях. Те така и не го разбраха, докато Исус, след възкресението, не отвори ума им (**Лука 24:45**). Даже и днес, в тези времена на духовна тъмнина, Бог може да отвори ума ни да разберем писанията. Амин.

Всичко за Христос е пророкувано в писанията: зачеването и раждането Му; животът и делото Му; предаването и залавянето Му; изпитанията и разпятието Му; смъртта и погребението Му; възкресението и възнесението Му; както и предстоящото Му Второ пришествие. Много от тези пророчества са се изпълнили вече, а останалите със сигурност ще се изпълнят. Пророкувано е, че в последните времена мнозина ще се отрекат от Господаря, Който ги е изкупил (**2 Петрово 2:1; Юда 4**). За съжаление и това пророчество се изпълнява в мнозина днес. Много от онези, които вярваха пламенно, сега са станали равнодушни и хитри. Кое от пророчествата ще се изпълни в твоя живот?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Откровение	19-20	Съдии	16
Вторник	..	21-22	..	17-18
Сряда	Матей	1-2	..	19
Четвъртък	..	3-4	..	20
Петък	..	5	..	21
Събота	..	6-7	Рут	1-2
Неделя	..	8-9	..	3-4

Урок *ОСВЕЩЕНИЕТО – ОПРЕДЕЛЕНО*
№ 128 *ХРИСТИЯНСКО ПРЕЖИВЯВАНЕ*

Стих за запомняне: "Господ твоят Бог ще обреже сърцето ти и сърцето на потомството ти, за да любиш Господа твоя Бог с цялото си сърце и с цялата си душа, та да живееш" (Второзаконие 30:6)

Текст: Йоан 17:1-23; Езекиил 36:25-28

Опитността на освещението е основна за християнската вяра. Поучението на Писанието относно нея е съвсем ясно. Малко повече искреност и старание в изследване на писанията ще донесат невероятни резултати в живота на всеки християнин. Нужно е всяко християнско общество да отделя време за изучаване на това крайно необходимо за всеки вярващ преживяване и да се увери, че всеки член на събранието е получил това благословение.

**ЗНАЧЕНИЕТО НА ОСВЕЩЕНИЕТО И НЕПРАВИЛНИТЕ СХВАЩАНИЯ ЗА НЕГО
(Числа 8:17-18; 2 Летописи 7:16; Исаия 43:21; Левит 21:1-15; 20:7-8,24-26)**

Освещението на нещо или някого означава отделянето му за свята цел (**Числа 8:17**). Под думата "освещение" в различните ситуации се разбират различни неща: да направиш свят; да отделиш за свята или религиозна употреба; да освободиш от грях или да изчистиш от морална поквара и нечистота. Като християнска опитност думата "освещение" означава дело на Божията благодат, чрез което човек бива пречистен, за да обикне Бога безпределно, повече от всичко друго. Всеки вярващ има нужда да бъде отделен за Божия употреба, но Сатана, плътта и светът поставят високи прегради към тази цел.

Освещението също означава да бъдеш изчистен съвършено от моралното осквернение. Човек е роден с морално покварена душа и скоро бива осквернен отвън и отвътре. А което е омърсено, се нуждае от изчистване! Вярващият, макар да е спасен и призван (**1 Петрово 1:14-15**), има нужда да бъде очистен от бушуващите вътре в него плътски страсти и всякакви неща, които не прославят Бога. В тази връзка можем също да определим освещението като "обрязване на сърцето", за да обикне човек Бога **"с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум"** (**Матей 22:37**). То също означава чистота на сърцето (**Матей 5:8**). Освещението се получава като се отмахне старото, закоравено сърце и се смени с ново, меко сърце (**Езекиил 36:26**), което е пълно със съвършена любов към Бога и хората. Освещението води до усъвършенстване на любовта ни към Бог (**Битие 17:1**) и до праведност (**Матей 5:6**). Освещението ни прави мъртви към греха, плътта и света (**Римляни 6:2-7**). То е второто дело на благодатта, което ни прави святи отвътре и отвън, понеже без святост, никой не може да види Господа (**Евреи 12:14**).

Макар освещението да е от основно значение за взаимоотношенията на човек с Бога, библейското поучение за него е едно от най-погрешно разбираните и най-погрешно тълкуваните. Някои популярни погрешни схващания са:

Първо: едни вярват, че освещението или святостта са невъзможни, защото човек, казват те, не може да бъде свят. Това е погрешно, защото Бог не би изисквал от нас онова, което не можем да направим. Бог заповядва на вярващите да бъдат святи (**1 Петрово 1:15-16**), защото Той е свят. Ако човек ще ходи със святия Бог

(Амос 3:3), той трябва да бъде свят. Бог дава достатъчно благодат на всеки, който иска да се покорява на Неговите заповеди. В Библията са записани много случаи на хора, които са живели свят и морално чист живот сред покварен свят. Такива са Енох, Авраам, Йосиф, Даниил, Йов, Захария, Павел и много други. Ако святостта беше невъзможна, Исус нямаше да каже: **"И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец"** (Матей 5:48). Исус също се моли за осветление на последователите Си, а всички молитви на Исус са отговорени (**Йоан 17:17,19**).

Второ: други вярват, че осветението по-скоро е постепенно, а не спонтанно християнско преживяване. Те вярват, че ние растем към осветението. Това не е вярно. Както спасението и кръщението в Святия Дух са мигновени християнски опитности, така е и осветението. Ние не растем КЪМ святост, а растем В святост след първоначалната опитност на осветение. **"Но сега като се освободихте от греха, и станяхте слуги на Бога, имате плода си в святост, на която истината е вечен живот"** (Римляни 6:22, KJV). (Това е директен превод от английската Кинг Джеймс Версия - превода на крал Джеймс. В българската Библия обикновено вместо "имате плода си в святост" е преведено "имате за плод това, че отивате към светост", като подчертаните думи не са фигурирали в оригиналния гръцки текст *бележка на преводача*).

Трето: има хора, които вярват, че осветението е чрез дела. Но истината е, че ние не можем да платим с дела осветението си, точно както не можем да платим с дела спасението си. Ако е чрез дела, то не е вече по благодат. Осветението е дело на благодатта, което Бог извършва в искрените вярващи, които търсят тази благодат.

Четвърто: други вярват, че само след смъртта човек може да бъде осветен в чистилицето. Трябва да знаем, че няма такова място като чистилице, където хората след смъртта си да се очистват и усъвършенстват преди да отидат на Небето. Библията ни казва, че след смъртта следва съд. Има само един начин за влизане в Небето; ако някой не се е поддал на благодатта на осветението и не е станал свят докато е бил на земята, след смъртта си ще отиде в ада. Както няма покаяние след смъртта, така не може да има и осветение след смъртта.

Пето: други пък поучават, че спасението и осветението са едно и също преживяване. Те вярват, че при новородението се случват и двете неща. Макар и със спасението вярващият да получава някаква мяра святост, осветението е друго дело на благодатта, отделно и различно от спасението. То е следствие от спасението. Това преживяване е възможно само за онези, които наистина са се новородили. Осветението е невъзможно за осквернените. Преди да бъде осветен, човек трябва да се новороди.

Въпрос 1: Спомени някои неправилни схващания, които хората имат относно осветението и изложи правилното схващане.

НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ОСВЕЩЕНИЕ

(Йоан 17:17; 1 Петрово 1:14-16; Битие 17:1; Левит 11:43-45; 19:2; 20:7,25-26; Второзаконие 30:6; Евреи 12:14)

При обръщането си от греха към Бога, грешникът, който се е покаял от греха и е положил вярата си в скъпоценната кръв на Исус, пролята за прощаване на греховете му, получава праведност. Но не след дълго, новоповярвалият, изпълнен с радостта от спасенето, започва да охлажда в любовта си към Бога и към хората. Той също така забелязва в мислите и желанията си склонност към светски и греховни пожелания.

Той започва да изстива към духовните неща. Той започва да попада в капана на плътските желаня, в клопката на пожеланията на очите и в примката на тщеславието. Това е белег за присъствието на адамовата природа или т.нар. вроден грях. При спасението клоните и листата на греха бяха отсечени. Но коренът или пънят на греха е останал. Ако не бъде изкоренен чрез свръхестествената Божия сила, той може да върне вярващия обратно в оковите на греха. И тук на помощ идва освещението.

Освещението е необходимо, защото:

- (1) Бог го заповядва (**Левит 20:7,24-26; 1 Петрово 1:14-16**);
- (2) Бог го изисква (**Битие 17:1**). След като Авраам ходи с Бога цели 24 години, Бог му каза: **"ходи пред Мене и бъди непорочен (съвършен)"**.
- (3) святостта е Божието естество (**Левит 19:2**);
- (4) защото е трудно, да не кажем невъзможно, да ходим без него неотлъчно с Бога (**Амос 3:3; Левит 11:43-45**);
- (5) без него е невъзможно да обичаме Бога безпределно (**Второзаконие 30:6**);
- (6) то ни помага да се покоряваме на Бога и да пазим Словото Му с правилен мотив (**Второзаконие 10:6**);
- (7) то ни прави свети в характера и поведението, като нашия Небесен Отец;
- (8) то ни отделя от плътските християни;
- (9) то ни съединява съвършено с другите вярващи (**Еремия 32:39; Йоан 17:17,21**);
- (10) то ни прави достойни за Небето (**Евреи 12:14**).

Въпрос 2: Защо преживяването на освещението е крайно необходима опитност за всеки вярващ?

Двадесет и четири годишното ходене на Авраам с Бога не беше достатъчно. Животът му се характеризираше с непостоянство. Тогава Бог го призова към освещение. Когато забележим непоследователност в християнския ни живот, това е белег, че се нуждаем от второто докосване на Бога. Освещението не е възможно без обрязването на сърцето. Макар чадата на Израел да бяха вече Божий народ, те трябваше да обрежат кракожието на плътта си, за да влязат в обещаната земя (**Исус Навиев 5:1-15**). По същия начин, ако вярващите искат да влязат в обещаното Небе, не могат да минат без обрязването на сърцето.

Иона възнегодува против Божието решение да пощади живота на каещите се ниневийци. Макар че беше пророк на Бог, сърцето му беше в плачевно състояние. Иона се нуждаеше от ново, любящо сърце. Ако днес откриеш, че недоволстваш от проявленията на Божията милост към другите - лечението е освещение. Много пъти Христовите последователи демонстрираха плътски склонности. Те бяха, несъмнено, новородени, защото Сам Господ каза, че имената им бяха записани в книгата на живота (**Лука 10:20**). Обаче, те, макар и спасени, имаха някои недостатъци, които ги отличаваха от съвършения Човешки Син, Който беше техен водач. Те бяха себелюбиви и високоумни (**Матей 20:20-24**). Те бяха амбициозни и се стремяха към себеиздигане (**Лука 22:24-27**). Нуждата на другите никога не ги трогваше твърде много (**Матей 15:22-23**). Те проявяваха критичен и осъдителен дух като недоволстваха срещу помазването на Христос (**Матей 26:7-12**). Те бяха нетърпеливи и отмъстителни (**Лука 9:51-56**). Нещо повече, любовта им към Христос беше ограничена, макар да правеха гръмки изявления (**Марк 14:46-50**).

Тези белези на стария човек, които се проявяваха в последователите, могат да се видят у много вярващи днес, на които тепърва им предстои да излязат **"вън от градската порта"**, за да бъдат **"разпнати"** (с цялата им привързаност към този свят) и да бъдат осветени. Бог допуска характера на стария човек да се прояви, за да

ни покаже, че имаме нужда от осветление. Без тази опитност ние ще забелязваме само нещата, които засягат нас, и ще заемаме отбранителна позиция и при най-малкия укор; никога няма да поемем отговорност за грешките си, но ще обвиняваме другите за нашите провали; няма да сме щастливи, когато никой не ни хвали, когато сме свършили нещо добро. Неосветените винаги искат да бъдат забелязани. Проявата на тези черти от характера на **"стария човек"** в живота на Христовите последователи накара Господ да се моли за осветението на вярващите от всички епохи.

Въпрос 3: Спомени някои библейски персонажи, в които виждаме белези на неосветен характер и кажи какви предизвикателства поставя техният живот пред вярващите днес?

**КОЙ ПОДСИГУРИ ОСВЕЩЕНИЕТО И КАК ДА ГО ПОЛУЧИМ
(Евреи 13:12-13; Езекиил 36:26; Ефесяни 5:25-27; Второзаконие 30:6; 1 Петрово 1:2; Матей 5:6; Римляни 12:1; 6:19; Матей 21:22; Яков 1:6; 1 Солунци 4:3-8)**

Новорождението не е достатъчно, за да устоиш до край, осветението е абсолютно необходимо. В нашия текст ние виждаме, че последователите бяха новородени (**Йоан 17:6-8**). Те приеха Христос. Те вярваха в Него. Те бяха очистени чрез думите, които Той им говори. Те принадлежаха на Бог. Те не бяха от света и все пак имаха нужда от осветление. Ти не можеш истински да се приобщиш към вярващите, да работиш по същите правила, да мислиш по същия начин, да се стремиш **"в свързката на мира"** да опазиш **"единството в Духа"**, освен ако не си осветен. Обаче целта на осветението не е да ни изолира от другите или да ни направи отшелници, но да ни пази от злото на този свят.

"Затова и Исус, за да освети хората чрез Собствената Си кръв, пострада въвн от градската порта" (Евреи 13:12)

Бог заповядва на Неговите чада да бъдат святи, защото Той е свят и Той е Господ, Който ни освещава. Процесът на нашето осветление включва и двете страни - Бог и нас. Бог Си има Своята част и ние си имаме своята част; това е действие, което е възможно само чрез партньорство между човека и Бога. Бог не би изисквал от нас нищо, което ни е невъзможно и за което Той лично не се е погрижил да ни бъде възможно. А Бог е подсигурил осветението за вярващите. Как?

(1) Кръвта на Исус. Исус пострада и проля кръвта Си за нашето осветение.

(2) Словото на Бога (**Деяния 26:18**).

(3) Божият Дух (**1 Петрово 1:2**). Исус се моли за осветение (**Йоан 17:1-26**).

Осъзнавайки, че Бог е подсигурил това благословение, ние трябва да сме готови да го получим. Как може вярващият да го получи?

(1) Той трябва да е сигурен в своето спасение (новорождение), защото осветението е за вярващите, за светиите, не за грешниците.

(2) Той трябва да се увери, че се е отделил от света и неговите обичаи (**2 Коринтяни 6:17**).

(3) Той трябва да посвети себе си на Бога, като тотално подчини Нему себе си и всичко свое. Тялото, душата и духът трябва да бъдат положени на жертвения олтар. Той доброволно трябва да принесе в жертва цялото си същество, миналото си, настоящето си, бъдещето си, личността си, притежанията си,

мъдростта си, талантите си, интелекта си, парите си, стремежите си, влиянието си, позициите си и т.н. Той трябва да е така съсредоточен върху небесното, че светът и плътта да не могат да грабнат вниманието му.

(4) Той трябва да е гладен и жаден за святост в истинско смирение (**Матей 5:6**).

(5) Той трябва да се моли във вяра и

(6) Да вярва и да го получи (**1 Солунци 5:23-24**).

Освещението е възможно и то е Божията воля за всеки вярващ. Всеки, който искрено дойде при Бога, посвещавайки всичко в живота си на Него и молейки се с непоколебима вяра, без да се съмнява, ще получи върху своята жертва Свят огън от Небето.

Въпрос 4: На какви условия трябва да отговаря някой, преди да бъде осветен?

ДОКАЗАТЕЛСТВА ЗА ОСВЕЩЕНИЕТО И ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ИЗГУБВАНЕТО МУ

(Второзаконие 30:6; 1 Коринтяни 13:1-7; Йоан 17:21-23)

Когато бъдем осветени, ние ще го разберем, защото освещението променя нашия живот. Ние не можем да бъдем осветени, да бъдем направени святи, да притежаваме Божието естество и да не го знаем. Ние ще го разберем, ще го разберат и другите. Как ще разберем, че сме осветени?

(1) Ще имаме свидетелството на Святия Дух в сърцата ни.

(2) Сърцето ни ще бъде пропито от **"Божия мир, който никой ум не може да схване"** (**Филипяни 4:7**).

(3) Ще започнем да правим нещата с чисти мотиви; ще бъдем водени от искрени мотиви във всичко, което правим или говорим (**Филипяни 2:13-15**); това ще ни опази от своеволие.

(4) Ще имаме върховна любов към Бога (**Второзаконие 30:6**). Когато обичаме Бога повече от всичко, ще Му служим радостно. Няма да има нужда да бъдем помолени или поощрени преди да започнем да служим на Бога. Вече няма да претендираме, че сме се покорили на Бога, а в същото време да негодуваме против Божиите изисквания към нас. Освещението ни прави готови и желаещи да направим каквото и да се наложи за Бога.

(5) Ще бъдем изпълнени с чиста и жертвоготовна любов към вярващите и към грешниците (**1 Коринтяни 13:4-8**).

(6) Ние ще бъдем изцяло преотстъпени на Бога – нашият отклик на Божия призив винаги ще бъде: **"да бъде Твоята воля"** (**Матей 6:10**).

(7) Нашето внимание ще бъде привлечено от **"горното"**, а не от **"земното"** (**Псалми 73:25; Колосяни 3:1-2**).

(8) Ние ще бъдем чувствителни за водителството и порицанието на Духа.

(9) Ние ще изявяваме христово подобно смирение (**Филипяни 2:5-8**).

(10) Ние ще бъдем съвършено съединени с Христос и Неговата Църква (**Йоан 17:21-23**). Освещението, не екуменизмът (движение за механично обединяване на църковните деноминации), е единствената основа за истинско единство между вярващите.

Въпрос 5: Спомени някои факти, говорещи за осветен живот.

Все пак, както онези, които търсят освещението, така и онези, които го притежават, трябва да знаят, че тази опитност може да бъде загубена. Как? Ако станем небрежни и отпуснати, ако не бдим за това, което сме получили, ние ще го изгубим. Библията казва, че крадецът (дяволът) идва, за да открадне. Ако спим, скъпоценният дар на освещението ще бъде задигнат от **"къщата"** на сърцето ни. Ако ние допуснем малките грехове да се върнат в живота ни – тези **"малки лисици"** със сигурност ще повредят **"лозето ни"** (**Песен на песните 2:15**). Ако допуснем компромиси, извинения, критикарство, раздражителност, свръхчувствителност, поквара – те ще ни подхлъзнат към това да управляваме живота си сами и да изгубим преживяването на освещението.

За да съхраним тази опитност трябва винаги да сме:

- (1) бдителни и трезви;
- (2) да избягваме компанията на онези, които могат да ни направят лекомислени;
- (3) винаги да изучаваме Божието Слово и да бъдем изпълнени със Словото;
- (4) винаги да изпитваме себе си пред огледалото на Божието Слово (**2 Коринтяни 13:5**);
- (5) да поддържаме живот на посвещение (**Исус Навиев 1:8**);
- (6) да не угасяме Духа, но винаги да се вслушваме в Неговото водителство (**1 Солунци 5:19**);
- (7) да поддържаме общение с хора, които имат подобна скъпоценна вяра, и да подновяваме от време на време нашето посвещение.

Освещението не е просто една възможност за вярващия, дори не е препоръка. То е абсолютно необходимо за всеки, който иска да влезе в Небето. Освещението е дело на благодатта, следващо първоначалното спасение (новорождението). То е заповядано от Бог, изисквано от Бог, обещано от Бог, подсигурено от Отец, Сина и Святия Дух. Исус пострада и умря, за да направи това преживяване възможно за всеки вярващ. Ние трябва да бъдем осветени, ние трябва да бъдем святи. Ако си вярващ, знай, че Исус се е молил за твоето освещение. Нека молитвата Му бъде отговорена за теб днес.

Въпрос 6: Как вярващият може да съхрани освещението си?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	10-11	1 Царе	1
Вторник	..	12	..	2
Сряда	..	13	..	3-4
Четвъртък	..	14-15	..	5-6
Петък	..	16-17	..	7-8
Събота	..	18-19	..	9-10
Неделя	..	20-21	..	11-12

Урок
№ 129

ПОСВЕЩЕНИЕТО И ПОКОРСТВОТО В ЦЪРКВАТА

Стих за запомняне: "Така и вие, по-млади, покорявайте се на по-старите, да! всички един на друг" (1 Петрово 5:5)

Текст: Числа 6:1-9; 1 Петрово 2:9; Деяния 4:32-37;
1 Солунци 5:12-13; Евреи 13:7

Там, където има покорство, царува ред, мирно съвместно съществуване и прогрес. Обратно, там, където властва самоуправството и всеки се счита за велик, има ненавист, безредици, хаос и кризи.

Църквата на Бог, която е тялото Христово, е съвкупност от призвани индивиди, които са опитали Божията спасителна благодат и са излезли от греха към чудесната светлина на евангелието. Гръцката дума за църква, "Ekklesia", е използвана над 100 пъти в Библията. В повечето случаи тя се отнася за съвкупността от всички вярващи – вселенската църква.

Църква наричаме група вярващи, които се събират редовно за християнско общение, обучение, обновление и поклонение. Всеки от членовете играе важна роля за стабилността и ефективността на църквата. Тези роли, в зависимост от това как се играят, определят успеха или провала на църквата. Големият успех на ранната църква не стана без посвещението и покорството, двете характерни черти на всяко преуспяващо общество, които са тема на днешното ни учение.

Въпрос 1: Какво разбираш под думата "църква"?

ПОСВЕЩЕНИЕТО И ПОКОРНОСТТА НА ВЯРВАЩИТЕ (Ефесяни 5:21-24; Римляни 12:10,16)

Църквата е това, което я направят нейните членове. Църква, чиито членове са посветени и покорни, ще достигне висока степен на растеж, успех и святост.

Църквата има две задачи: към външния свят и към членовете на църквата. И двете не могат да се изпълняват ефективно без посвещението и покорството на членовете. Може да звучи парадоксално, но е истина, че макар всички вярващи да са равни пред Бога, има такива, които Той издига на позиции със специално призвание. Това предполага, че в църквата трябва да има лидери и последователи.

За да се осигури спокойната работа между водачи и последователи, нужно е посвещение и покорство. Библията не одобрява гордостта, арогантността, егоизма, неотзивчивостта и недисциплинираността.

Въпрос 2: Кои са двете служения на църквата и как те могат да бъдат вършени ефективно?

Има някои наистина важни предпоставки, за да бъде една църква здрава, ефективна и утвърдена. Членовете на всяка църква са най-важният фактор за нейния успех или провал. Ранната църква преживя невиджан растеж и има два фактора, които предопределиха този успех. Това са посвещението и покорството.

Сред вярващите има едно широко разпространено схващане за това от какво зависи силата и стабилността на църквата. Мнозина вярват, че пасторът или служителят прави църквата такава, каквато е. И това, до голяма степен, е вярно. Но не е цялата истина. Отношението и съдействието на членовете на църквата, в крайна сметка, правят църквата това, което е тя.

Бог очаква всеки, който членува в библейска църква, да бъде посветен. Посвещението е акт на отделяне нещо или някого за служба пред Бога. Посветени са онези, които независимо от позицията, постиженията и благосъстоянието си, принасят живота си безрезервно в служба на Господа. Когато призивът за посвещение дойде към вярващия и той откликне на Бога, полагайки всичко на олтара на посвещението, той става посветен вярващ (**1 Летописи 29:5; Псалми 118:27**). Оттам насетне той става отдаден на Бога, на църквата и на успеха на благовестието.

Въпрос 3: Вярно ли е че само пасторът (или служителят) прави църквата това, което тя е? Подкрепи отговора си с примери от писанията.

ДУХОВНИЯТ НАЧИН ЗА ПОСВЕЩЕНИЕ И ПОКОРСТВО (Числа 6:1-8,13-21; Марк 10:42-45; Йоан 15:15; Матей 8:9; Лука 17:10)

Божественият план за посвещение и покорство беше даден в писанията. Независимо от социалния статус на който и да е вярващ, от всеки се очаква да уважава другите повече от себе си. Противно на света, където господарите властват над подчинените си, християнският водач не е поставен, за да търси власт или уважение за себе си. По-скоро, на вярващите им е дадена заповед да почитат Господа и водачите си. Господ Исус наблегна толкова силно на нуждата християнските водачи да бъдат почитани, че го подпечата с Божия авторитет: **"Затуй, който отхвърля, не отхвърля човека, но Бога, Който ви дава Светия Си Дух"** (1 Солунци 4:8).

Вярващите не са призвани да клюкарстват, да злословят или да роптаят срещу водачите си, тъй като това привлича Божието осъждение на момента или малко по-късно (**Числа 12:10,14**). Друга изрична заповед към вярващите е **"бъдете послушни на вашите наставници и покорявайте им се, (защото те бдят за душите ви, като отговорни за тях), за да изпълнят това бдение с радост, а не с въздишане; защото да бдят с въздишане не би било полезно за вас"** (Евреи 13:17). Фактът, че непокорството на Божиите заповеди не се наказва мигновено, не означава, че нарушителите ще избегнат Божието наказание.

Въпрос 4: Спомени библески стихове, които изискват от нас да почитаме водачите си, и обясни как те трябва да бъдат приложени на практика.

В Стария Завет, една специална група хора, наречени **"назирей"**, бяха посветени на Господ. Те се задължаваха с обрек да се отделят от другите, за да служат на Бога. Веднъж направили **"обрек на назирейство"** (**Числа 6:2**), те бяха посветени на Бога за целия период на назирейството си, време, което прекарваха изцяло в служене на Бога. Целият им живот и поведение се характеризираха с отделяне и посвещение.

В Новия Завет, ударението се премества към вярващите. В диспенсацията на благовестието, всички истински християни са **"избран род и царско свещенство"** (**1 Петрово 2:9**). Днес, чрез посвещението, вярващите са онова, което тогава

назиреите се стремяха да бъдат. Съгласно Божията програма за църквата, всеки вярващ е свещеник на Бога, отделен от греха и от грешниците, посветен на Бога и принасящ духовна служба на Бога чрез вярна и посветена ангажираност в служението на местната църква.

Божият стандарт за църквата е ясно показан в Писанието. Църквата не може да бъде изградена по примера на светските институции. Светските схващания за лидерството, покорството и посвещението не могат да проработят в църквата. Библията изяснява, **"как трябва да се обхождат хората в Божия дом, който е църква на живия Бог, стълб и подпорка на истината"** (1 Тимотей 3:15). Несъмнено, църквата е основана от Господ **"за пример на ония, които щяха да повярват в Него за вечен живот"** (1 Тимотей 1:16). Ако ние отиваме в едно и също небе с вярващите от ранната църква, нашето посвещение и покорство не бива да се различава от тяхното. Ние трябва да се уверим, че притежаваме добродетелите, които се виждаха в тях.

Въпрос 5: Спомени някои факти, говорещи за осветен живот.

ПОСВЕЩЕНИЕТО И ПОКОРСТВОТО НА ПРАКТИКА (Яков 1:22; 2:1-4; Галатяни 5:16,26)

В присъствието на Христос светската слава и земните отличия избледняват. Посвещението и покорството далеч надминават правенето на добра изповед. Всеки член на църквата трябва да покаже с делата си, че е действително посветен и отдаден на Господ и на църквата. Когато някой се посвещава на Господ той отхвърля всякакви претенции за лична свобода, личен избор и лични предпочитания. По време на обръщането от греха към Бога човек става новородено бебе в Христа, независимо от социалното си положение, възраст, опит и постижения в живота. За да продължи в Царството всеки има нужда да се освободи от чувството на себедостатъчност и да стане напълно зависим от Бога, както и да се покорява на водачите в църквата. Истински посветеният християнин се познава по това, че той винаги е готов да снижи егото си, да пренебрегне личното си мнение и да приеме безрезервно и с цяло сърце авторитета на водачите в църквата. Бог оценява покорството възможно най-високо. Словосъчетанията **"непокорен християнин"** или **"непоправим вярващ"** са противоречиви по същество.

Ранните вярващи бяха изцяло посветени и покорни на Господ и на църквата. Те не бяха непокорни, нито имаха силно чувство за собственост. Те дори предаваха собствеността и богатствата си за обща употреба. Те бяха верни членове на църквата, които отдаваха дължимото внимание на водачите си и им оказваха подходящо съдействие. Ако искаш да си направиш тест за посвещение и покорство, задай си въпроса: Ако бях част от ранната църква, какво влияние щеше да има моя личен живот и поведение за успеха на църквата? Макар и да живеем в последните времена, в които скандалното непокорство и бунтарството са в реда на нещата, вярващите, които са мъдри, ще уверят себе си, че водят живота си по начина, указан им в Словото Божие.

Пасторът на една местна църква е духовният баща на всички членове на църквата. Той трябва да бъде високо почитан като служител на Господ и водач на Божиите хора. Господ има награди за всеки, който почита водача си и го подпомага в служението му (**Матей 10:41**). Специално ни е заповядано да почитаме високо онези, които се трудят за нас в Господа (**1 Солунци 5:12-13**). Служителите трябва да бъдат почитани от членовете на църквата. Ако ние уважаваме нашите началници на работното си място, колко повече трябва да почитаме тези, които ни приготвят за

небето. Покорството на водачите е белег за уважение. Всяко т.нар. "уважение", без действително подчинение, слиза под Божия стандарт. Всеки член на църквата трябва да се покорява на пастора или служителя, който Бог е поставил над него. Като цяло това означава, че цялото общество в една библейска църква ще се покорява на наставленията на пастора, ще следва посоката, в която се движи църквата, ще приема с цяло сърце и ще се ангажира с виденията от Бога, давани на пастора от време на време. Това не оставя никакво място за никого да издига глас на несъгласие или ропот. Ония, които не се покоряват на пастора си, си навличат Божието негодувание. Има благословение в покорството.

Въпрос 6: Какво е мястото на подчинението в заповедта за уважение към църковните водачи?

Господ вижда онези, които отхвърлят верността, посвещението и покорството в църквата.

"Но твърдата основа, положена от Бога, стои, имайки тоя печат: Господ познава Своите Си, и: Всеки, който изповяда Господното име, да отстъпи от неправдата... Защото дойде времето да се започне съдът от Божието домочадие; и ако почне първо от нас, каква ще бъде сетнината на тия, които не се покоряват на Божието благовестие?" (2 Тимотей 2:19; 1 Петрово 4:17)

Бог вижда нашето поведение в църквата и нашето отношение към нея. Всеки, който презира властта на църквата, презира авторитета на Живия Бог.

Въпрос 7: Защо всеки член на местна църква трябва да се покорява на Пастора си?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Матей	22	1 Царе	13
Вторник	..	23	..	14
Сряда	..	24	..	15
Четвъртък	..	25	..	16
Петък	..	26	..	17
Събота	..	27	..	18-19
Неделя	..	28	..	20

Стих за запомняне: "И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това насава съд..." (Евреи 9:27)

Текст: Откровение 20:11-15

Темата за съда не е далеч от ума на смъртния. Понеже естественият човек обикновено греша, във всяка сфера на живота ежедневно се вижда как някой, някъде бива изпитван и, ако се намери виновен, бива наказван. По домовете, в училищата, по офисите, по съдилищата и на много други места е обичайно да видим как се отсъжда правото, когато е налице погрешно деяние. На виновния почти винаги се налага някакво наказание.

В Божия план за човечеството нещата ни най-малко не се различават. Нашето учение днес се спира на окончателната присъда, която Бог ще издаде за всички ония, които отхвърлят Словото Му и живеят както им е угодно. Това е Съдът от Големия Бял Трон. В това учение, както и във всички учения за последните дни, Господ в милостта Си ни открива Неговата програма за сегашния нечестив свят. Учението разкрива пред нас времето, когато всички зли и безбожни хора (живите и мъртвите; малките и големите), които са отхвърлили Божието спасение, ще се срещнат с неотменимата и ужасна присъда на Живия Бог (**Римляни 14:12**). Важно е да подходим към това учение не със съмнение, а с подбаваща сериозност; да не гледаме на него като на спорна тема или като художествена измислица. Господ наистина е изговорил думи и те са записани, за да бъдем предупредени и обучени ние, **"върху които са стигнали последните времена"** (**Римляни 15:4; 1 Коринтяни 10:11**).

Въпрос 1: По какво се различава човешкият съд от Съда от Големия Бял Трон?

СЪДЪТ В ПИСАНИЕТО

(Исая 53:4-11; Йоан 3:15-18; 1 Коринтяни 11:31-32; 2 Коринтяни 5:10-11; Еремия 30:3-7; Матей 25:31-46; Юда 6)

От всяка част на Боговдъхновеното Слово на Писанието става ясно, че този съд е абсолютно сигурен за всеки човек, **"... тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това насава съд"** (**Евреи 9:27**). И все пак, противно на обичайното схващане, съдът няма да бъде един и същ за светии и грешници. Писанието ясно ни учи, че за различните типове хора има различни типове съд по различно време. Господ Бог винаги е справедлив в Своя съд; осъжда виновните и оправдава невинните, както направи с хората преди потопа, със Содом и Гомор след това и с Кореевата дружина по-късно. Тъй като Той никога не се променя (**Евреи 13:8**), Той ще се придържа към същите принципи и за в бъдеще. За да не може повече **"нечестието ... да налага скиптъра си върху участта на праведните"** (**Псалми 125:3**).

От Писанията е ясно, че вярващите са били вече осъдени във връзка с греха. Това стана на Голготския кръст, когато Исус стана грешник вместо нас (**Исаия 53:6; 2 Коринтяни 5:21; Йоан 3:18; Римляни 8:1-2**). Когато един каещ се грешник приеме лично тази заместваща жертва, положи вярата си в Спасителя и приеме Господството на Исус Христос, той става осъден (за греховете си) и обявен за оправдан (за праведен). Това е **първият тип съд**. Когато той продължава да живее християнски живот, той всекидневно съди (или изпитва) себе си в светлината на Божието Слово (**1 Коринтяни 11:31-32; 1 Йоан 1:7**). Това е **вторият тип съд**. Ако човек се провали в себепреценката си, може да си навлече временни физически страдания или наказание (**Евреи 12:5-11**). **Третият тип съд**, предназначен също за вярващите, ще бъде пред Христовото съдилище (**Римляни 14:10; Откровение 22:12**). Това ще стане след Грабването и целта ще бъде разпределяне на наградите **"за да получи всеки според каквото е правил в тялото"** (**2 Коринтяни 5:10-11**). Никой тук няма да бъде осъден, защото на този съд се явяват само спасените, но наградите им ще се различават, в зависимост от това колко от делата им ще устоят на Божието изпитание (**1 Коринтяни 3:11-15**).

Другите типове съд имат за цел да накажат греха. Такъв е **четвъртият тип: съдът над Израел** по време на Голямата Скръб (**Езекиил 20:33-44; Еремия 30:3-11; Матей 24:4-25**). Израел ще бъде осъден (заради многовековния си бунт срещу Бога) чрез жестоката ръка на Антихрист. В края на Божия съд **"целият Израил ще се спаси"** (**Римляни 11:26**) и **"те ще погледнат на Мене, Когото прободоха"** (**Захария 12:10**). Народите по земята ще бъдат събрани, за да бъдат приети или отхвърлени съобразно поведението им към Израел, Христовите братя по плът (**Йоан 1:11; Римляни 9:5**). Това е **петият тип съд: съдът над народите** по време на Второто Пришествие (**Матей 25:31-46**). **Съдът над ангелите** за техния бунт против Бога е **шестият тип съд** в Писанието (**2 Петрово 2:4; Юда 6-7**). Мястото на това събитие изглежда ще бъде Съдът от Големия Бял Трон и светиите ще съдят заедно с Бога (**1 Коринтяни 6:3**).

Въпрос 2: Спомени някои от различните видове съд, които откриваме в писанията. Подкрепи се с цитати.

ВЕЛИКИЯТ, УЖАСЕН И ОКОНЧАТЕЛЕН СЪД (Откровение 20:11-15; Даниил 7:9-10; 12:2; Матей 11:20-24; Йоан 5:25-30; Деяния 24:15)

Библията ясно представя реда на събитията, предшестващи Съда от Големия Бял Трон, и настойчиво увещава: **"Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите"** (**Откровение 2:7**).

Светът е покварен и омърсен. Грехопадението на Адам в Едемската градина потопи човечеството в срам, вина и осъждение. От Адам грехът премина във всеки човек, роден в този свят. Бог осигури спасението на човека, но хората, в по-голямата си част, пренебрегват Божия призив за покаяние. Човекът си остава бунтовен и непокорен. Преди много време Бог се разкая, задето създаде човека на земята, защото всичките помисли на човешкото сърце са постоянно само зло (**Битие 6:5-6**). Бог обеща наказание за нечестивите. Неговото Слово заявява, че **"душата, която е съгрешила, тя ще умре"** и **"заплатата на греха е смърт"** (**Езекиил 18:4; Римляни 6:23**).

Бог е наказвал грешниците във всяка диспенсация. Той осъди света в дните на Ной като унищожи всичко живо с потоп, с изключение на осем души (**Битие 6:17-**

18; 7:10-13, 21-24). Той изля гнева и осъждението Си върху Содом и Гомор и унищожи всички, които бяха в тях, освен Лот и двете му дъщери (**Битие 19:13,24-26**). При друг случай Той стовари осъждението Си върху Корей, Датан, Авирон и техните подръжници. Той наказва египтяните, защото отказаха да пуснат Божиите люде. Бог наказва Надав и Авиуд, Аароновите синове (**Левит 10:1**); Оза (**2 Царе 6:7**); Сенахирим и неговите 185 000 асирийски войници (**Исая 37:36-38**); Ананий и Сапфира (**Деяния 5:1-10**). Обаче, по време на Съда от Големия Бял Трон всички ония, които са били унищожени, ще бъдат тепърва съдени.

Какъв ще да е този съд тогава? Това е последният и окончателен съд. Това е съдът, който приключва делата на сегашния нечестив свят. В края на хилядолетното царуване на Христос дяволът ще бъде пуснат за малко от бездънната яма (**Откровение 20:3**). Той ще отиде отново да мами хората и ще събере множества да воюват против Христос и Неговите свети. Това е описано в Библията като битката при Армагедон. Сатана и ония, които го следват, ще бъдат поразени. Огън ще слезе от небето, от Бога, и ще ги унищожи. След това Сатана ще бъде хвърлен в огненото езеро. Тогава ще дойде времето на окончателния съд над грешните човеци. Нека да разгледаме внимателно детайлите около този съд:

- 1) Тронът:** Великият Бог на небето и земята не може да седи на нищо друго, освен на Велик Трон. Тронът е бял – това изявява чистотата на Бог. Обстановката е внушителна, с голямо величие и блясък, които подхождат на вечния Цар.
- 2) Съдията:** Съдията е Всемогъщият Бог, Всезнаещият и Всеприсъстващият. Той знае всичко, така че не може да има погрешно отсъждане. Той е навсякъде, така че всичко е открито пред Него. Погледът Му е толкова страховит, защото е време за съд.
- 3) Подсъдимите: (Откровение 20:12-13).** Това са всички ония, които са умрели в греха си, от Адам до времето на Съда от Големия Бял Трон (**Даниил 12:2; Йоан 5:28-29; Деяния 24:15**). Те всички ще застанат пред Всемогъщия за съд.
  - (а) Всички категории грешници,** живи и мъртви, малки и големи, бедни и богати, образовани и необразовани, мъже и жени, управници и управлявани... всички те ще бъдат осъдени, защото са пренебрегнали Божието спасение (**Евреи 2:3**).
  - (б) Всички вероотстъпници,** които са отхвърлили вярата в Бога, която веднъж завинаги им беше предадена (**Исход 32:33; Евреи 10:26-30,38-39**).
  - (в) Всички ония, които отхвърлят божествеността на Исус Христос (Йоан 3:18-19).**
  - (г) Всички религиозни лицемери,** които са като **"варосани гробници"** (**Матей 23:27**).Морето, смъртта и адът ще предадат мъртвите си. Телата на всички умрели ще бъдат съединени с душите и духовете им, за да застанат пред Бога да получат въздаянието за безбожния си живот.
- 4) Съдът:** Всеки ще бъде съден според делата си (**Откровение 20:12-13**). Съдът ще бъде справедлив. Ще бъде отворен и всеки от опит ще знае защо отива в огненото езеро. Ще бъдат съдени:
  - (а) всички неправедни дела на хората (1 Йоан 5:17).** Всички неправедни човеци, които не са се очистили с кръвта на Исус, ще бъдат осъдени за техните нечестиви дела (включително нечисти помисли и чувства).
  - (б) тайните дела на човеците,** които другите не са знаели, защото са били направени тайно: подкупи, неморалност, порнография, пиянства, аборти, шушукания и т.н., ще бъдат осъдени в този ден.

(в) думите на хората – всяка празна дума, клюка, клевета и всяко злословие ще бъдат доведени под съд (**Матей 12:36-37; Ефесяни 5:4**).

Божият съд ще бъде справедлив, праведен и без ни най-малко лицеприватие. **"Защото Иеова вашият Бог е Бог на боговете и Господ на господарите, великият, мощният и страшният Бог, Който не гледа на лице, нито приема дар"** (**Второзаконие 10:17**). Никой няма да може да му повлияе или да Го подкупи.

- 5) Книгите: (Откровение 20:12) "и едни книги се разгънаха"**. Това са книгите, в които е записано всичко, което хората са вършили по земята. Присъдата ще бъде издадена на базата на записаното в тези книги. Няма да има място за каквото и да е спор. Никой няма да може да каже, че присъдата се издава на базата на слухове или предположения. Всичко ще бъде документирано в тези книги.
- 6) Книгата на живота:** само една книга (**Откровение 20:12**) **"разгъна се и друга книга, която е книгата на живота"**. Тази книга съдържа имената на всички онези, които са новородени, измити с кръвта на Исус. Техните грехове са били наказани по-рано, на Голгота, когато те са се покаjali от тях, изповядали са ги и са приели Исус за техен Господ и личен Спасител. Ние трябва да положим усилия, за да се уверим, че имената ни са в тази книга. Имената на всички светии, от всички диспенсации, от времето на Адам до времето на съда, са записани в книгата на живота. Онези, чиито имена са записани в книгата на живота, ще бъдат само свидетели на Съда от Големия Бял Трон. О, колко вълнуващо е да имаш увереност, че името ти е там.

Въпрос 3: Опиши в детайли в какво се състои и как протича Съдът от Големия Бял Трон.

ОГНЕНОТО ЕЗЕРО - ВЕЧНИЯТ ДОМ НА ОСЪДЕНИТЕ (Откровение 20:10,14-15; 19:20; 14:10-11; Марк 9:43-48; Матей 25:41)

"И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро" (Откровение 20:15)

Ужасен край чака онези, които ще дойдат пред Бога в Съда на Големия Бял Трон, защото **"Бог е огън, който пояжда"** и **"страшно е да падне човек в ръцете на живия Бог"** (**Евреи 12:29; 10:31**).

Огненото езеро е вечният дом на дявола и неговите ангели (**Откровение 20:10; Матей 25:41**). Огненото езеро не беше направено за човеците, но онези, които отхвърлят Бога и вземат страната на Сатана като вършат грях, няма да имат друг избор, освен да споделят участта на своя господар. Смъртта и адът (жилището на демоните и злите духове) ще бъдат хвърлени в огненото езеро (**стих 14**), където бяха хвърлени звярът и лъжепророкът (**Откровение 19:20**). Огънят никога няма да изгасне, той не може да бъде потушен. Той ще гори до вечни векове (**Откровение 14:10-11; 20:10**). Никой няма да може да умре (**Марк 9:44-48**). Между **Откровение 19:10-11** и **20:10** има период от 1000 години и все пак за това време звярът и лъжепророкът не бяха унищожени от огъня. Те не умряха. Огненото езеро беше мястото **"гдето са"** звярът и лъжепророкът, не **"гдето бяха хвърлени"** или **"гдето загинаха"**. Огънят не унищожаваше, а само неизменно мъчеше. Това е ужасно.

И който не се намери записан в книгата на живота, ще бъде завинаги хвърлен в огненото езеро. Съседи ще им бъдат Сатана, звярът, лъжепророкът, демоните и злите духове. Каква компания! Няма унищожение и няма чистилище, но само вечен огън. Но има начин да избегнеш осъдението като се покаеш от греховете си и повярваш в Господ Исус Христос.

Въпрос 4: По какво се различава огненото езеро от ада?

**КАК ДА ИЗБЕГНЕШ СЪДБАТА НА ОСЪДЕНИТЕ
(2 Петрово 3:9-14; 1 Петрово 4:7; Йоан 3:3,5,16; Марк 1:15;
1 Петрово 5:8-9; 1 Тимотей 4:16)**

Бог даде Своя Единороден Син **"та всеки, който вярва в Него да не погине, но да има вечен живот"** (Йоан 3:15). Волята на Бога е всички да се покаят, да повярват в благовестието и да бъдат спасени (2 Петрово 3:9; Йоан 3:16; Марк 1:15).

Въпрос 5: Как може някой да избегне Съда от Големия Бял Трон?

Като знаете, че всички безбожни хора ще бъдат доведени под осъждение, **"какви трябва да сте вие в света живеене и в благочестие"** (2 Петрово 3:11). За да избегнеш Съда от Големия Бял Трон трябва да се покаеш от греховете си, да ги изповядаш и да приемеш Исус за свой Господ и личен Спасител. Истинското спасение чрез покаяние и вяра в Христос се изисква от всеки, който иска да избегне съда. Други условия са свят живот, извършване на възвръщане, следване на мир с всички и избягване на всичко, което изглежда зло. А за осъдените остава **"плач и скърцане със зъби"**.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	Сутрин		вечер	
Понеделник	Марк	1	1 Царе	21-22
Вторник	..	2-3	..	23-24
Сряда	..	4-5	..	25
Четвъртък	..	6	..	26-27
Петък	..	7-8	..	28-29
Събота	..	9	..	30-31
Неделя	..	10	2 Царе	1-2

***

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

***

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

***

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

***

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

***

“Тогава им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**

***